

Poézis 21

A Nyugdíjasklubok és Idősek „Életet az Éveknek”
Országos Szövetsége Zala Megyei Szervezete
a költészet napja tiszteletére hirdetett országos
pályázatot

2021

Tartalom

Árvai József versei4-5 oldal Emlékek Várkert! Tavaszcvaró Szemednek tükrében Ébred a természet	Haraszin József verse13. oldal Tavaszcvaró
Bajzikné Panni verse5. oldal Az arany középut	Hegedűs Zsuzsanna versei13-14. oldal Debrecen és Szepes határában Éveim A életről Április futóbolondja Az elmúlásról Bodzavirág
Bakonyi Ferencné verse5. oldal Páros tánc	Kamuti Gyula versei14-15. oldal Sorshúzás a labdatéren Mondd meg nekik Márton
Bali Géza versei6. oldal Közöny Csak egy gondolat!	Kanizsai József versei15. oldal Rólad szól... Tavaszc...
Bankó Róbert versei6-7. oldal Enni kérnek a fák! (Tavaszcvaró) Hetvenöt évesen A léghajó A beszélgető fák	Karáth Istvánné versei15. oldal Tavaszc I. Tavaszc II. Tavaszcvaró
Berkcs József versei8. oldal Ujjak közül Utazás Relaxáció Visszanézve	Károlyfi Zsófia versei16. oldal A győztes Tavasz Vidám tavasz
Bondár Zsuzsanna versei9. oldal Nagyanyóka Emlékek közt lapozgatva Fák-emberek Lélekbe zárt túske	Kenesei Amália versei17. oldal Megálmodott székclykapu Ma Gyere velem Tavaszc Találkozás
Cserna Andrásné verse9. oldal Reményteljes tavaszcvarás 2021.	Király Nagy Lászlóné versei17. oldal Az Őrség dala Hetvenkedem
Csider Sándor versei10. oldal Ég ölen – föld ölen Hóvirág emlék Útravaló Virágéj	Kovács József versei18. oldal VII. kertész / 2. VIII. kertész / 3. XIV. Kertész / 5. IV. Festő / 4. XI. festő / 8. IX. festő / 6.
Fáró Imre versei10. oldal Tavaszc 1. Tavaszc 2.	Linn Márton versei19. oldal Nemsokára tavaszc lesz Akkor is szeress, ha fáj! Akarsz-e segíteni?
Galambos István verse11. oldal Tavaszc idéz birodalmunk (a mi kertvárosunk)	Lóránt József versei20. oldal Életem és a természet 2021 Tavasz Álom a jövőről
Gérczei Ildikó versei12. oldal Itt vagyok... Képek születése Könyörgés Tűnődés Gyökerek	Magyar Istvánné verse20. oldal Évszakok
Hajdú Jánosné verse13. oldal A reménysugárrol	

Márton Zsóka, Ferencz Győző versei ..21. oldal Életünk 60 tavasza Télvégi kikelet	Tilingerné Gerlei Ilona verse25. oldal Tavaszköszöntő
Molnár Gyuláné verse22. oldal Tavaszi örömök	Tulok Teréz verse26. oldal Tavaszcím
Paczolay Ilona versei22-23. oldal Tavaszi, rövid Március Világjárvány, 2020.07. 19. Jobbra várakozás, még 2020 júliusban Szeretlek Modernebbet Kívánság, mely soha Reménye a kisebbségnek	Varjasi Gábor verse26. oldal Tavaszcím – 2021
Soós József versei23-24. oldal Suhanc szelek nyargalásznak Suhan a tavasz Könyv nélkül tudom a tavaszt Március Márciusi zászló	Vida Balog Jeva verse27. oldal Úgy jöttem
Szűcs Ilona versei24. oldal Faluban az élet Március	Vidovicsné Bene Erzsébet verse26. oldal Tavaszcím
Takács László verse25. oldal Tavasz	Vizsi Imre versei28. oldal Böllerkedés Pihentető erdő Játszani szeretek Kik vagytok ti Magyarok? 2020 éve
Tatár Lajosné versei25. oldal Ki a Nő? Délutáni merengés!	Balázné Tamása Ilona írása29. oldal Visszajöttek a gólyáink
	M. Csóti Ágnes írása29. oldal Balatonfüred, Koloska völgy...
	A zsűri értékelő összefoglalója, Szemes Béla írása a „Poézis 21” pályázatra érkezett alkotásokról31. oldal

Poézis 21

A MAGYAR KULTÚRA NAP-ján a Nyugdíjasklubok és Idősek „Életet az Éveknek” Országos Szövetsége Zala Megyei Szervezete nevében hirdettük meg a Poézis 21. pályázatot a költészet napja tiszteletére klubjaink, egyesületeink nyugdíjas korú tagjai részére.

A magyar kultúra napját 1989 óta ünnepeljük január 22-én annak emlékére, hogy a kézirat tanúsága szerint Kölcsey Ferenc 1823-ban ezen a napon tisztázta le Szatmárcsekén a Himnusz kéziratát.

Ahogy a tartalomjegyzékből is kitűnik, sokan küldték el alkotásaikat a szervezőknek.

Zalaegerszeg, 2021 Költészet Napja, április 11.

dr. Kocsis Gyula Zala megyei elnök

A kiadványt szerkesztette: Szőke Rozália

Árvai József:

Emlékek

Az élet szerelmes álmai

Járom a parkot
Mely egykor bújtatott,
Léptem nehéz, – érzem
Lehúz valami!
A sok-sok évtized
Mi megtelt emlékekkel
Édes teherként
Rám nehezedik.

Hiába meresztem
Vénülő szemem,
Fátyolosan látom
Hol voltam egykor gyerek.
Előttem táncol szökőkút,
S terebélyes platán,
Megújhadt ága szemembe néz,
Nem ismer meg, a múltba nem lát.

Még mindig a Várkert
Málló falát látom,
Ami már rég nincs.
De hiszem, hogy nem álom.
Mellkasom szorít,
Körbe nézni csak félve merek,
Pedig de jó látni
E régi életteret!

Egykor, szép időmben
A padokon játszottam,
Akkor nem gondoltam:
Még el is ringathat.
De most! – nagyon érzem
Mily kényelmes e hely!
Csókol szerelmesen,
A nap sugara pedig lágyan átölel.

Kacsintgatok a délceg
Deák szoborra
Melyre gyermekként a
Csúzlim volt ráfogva.
Remélem, – az öreg –
Csintalan bűnömre,
A bocsánat bélyegét
Már rég ráütötte!

Mert arra nagyon vágyom,
Hogy boldog ifjúságom,
Ne árnyékolja be
Gyermeki rossz!
Behunyom szemem,
Így tán' jobban látok,
Elém tárul egy kép,
De már nem a MÁ-ból!

Zenekari árok!
Szebb nem is Lehetett!
Ha birtokba vehette
Egy sereg pajkos gyerek.

Szabadtéri Színpad!
Már régóta nem vagy,
De azért a szívem
Érted eped!

Lenni vagy nem lenni,
Hangzott a színpadon,
Othello is elsírta:
Ő is megcsalatott,
Akkor még nem tudtam
Én lettem megcsalva,
Az idő becsapott,
Elszállt velem!

Várkert!

Ki kebleden neveltél!
Te is Egerszeg
Gyermekeként éltél.
Elvett belőled is
A sok fránya évtized,
Cserébe meghagyta
Kitörölhetetlen
Emlékedet!

Tavaszbáró

Kert végében szép diófa
Tavaszt várva körülnéz.
Jól felhúzza szemöldökét,
Csodálkozik mi történt!
Tulipánfa a szomszédja
Bontaná a rügyeit.
kikeletkor mindig így van,
A megújulást hirdetik.
Ami furcsa e szép kis fa
albérelőket tartogat.
Madárcsalád lett a bérő
Lakók lesznek, csipognak!
Aggódik a morcos dió,
Rákiált a fészekre.
Aztán majd a kicsinyeket
Ne küldd az én fejemre!
Ne morgolódj, inkább örülj!
Mert az apró csőrös had,
Szép dalokkal majd elringat,
Hoznak vidám napokat!

Feleségemnek, ha most udvarolnék

Szemednek tükrében

Csalfa vágy elvárni,
Elhinni, érteni,
Szívemet kérdezni,
Miért oly jó szeretni.

Kínozhat a métely,
Lelkemben a kétely,
Belefúr testembe,
Szerelmed keresve.

Csatakos veríték,
Mint kéjes ömledék,
Áztat, vágyat termel,
Küzdjek szerelemmel.

Összekötni magam,
Közös legyen utam,
Jóban és a kínban,
A szándék rég megvan!

Karomban a tested,
Választ nem kell várni,
Szemednek tükrében,
Minden jót meglátni!

Ébred a természet

Kikandikál a Nap
Hamis felhő mögül,
Nyújtózkodik egyet
felhőszélre kiül.

Szórja a sugarát
Szerte-szét a földre,
Szikrázva elakad
Fáknak rügyeibe.

Most kezd ébredezni
Erdő sok lakója.
Nyitogatja szemét,
Álmosan a napra!
Erdők- mezők népe
Készül maskarára!
Ünnepelné a tél
Elment szabadságra!

Szégyenlős hóvirág
Nyitogatná szirmát,
Várja már a tavaszt
Avarból kiugrál.

Mókusok odvukban
Jókat lakmároznak.
Ki-ki tekintgetve,
Talán randijuk van!

Nyílnak a szép rügyek,
A természet ébred.
Komótosan, csendben,
Megújul az élet!

.....

Bajzikné Panni: Az arany középut

Fontosságod tudatában
pöffeszkedni nem való,
józan ésszel felfogható
személyed pótolható!
Nélküled is felkel a nap,
ragyognak a csillagok,
bevonja ezüstjével a Hold
a hegymagaslatot.
Nélküled is dúlhat vihar,

eső eshet lagymatag,
rügyet bonthat Tavasz lánya,
csilloghat a gyöngyharmat.
Nélküled is eljön a nyár,
virul réten száz virág,
széna szalon pirreg tücsök,
Nélküled is hangicsál.
Értékedet ne kicsinyeld,
de ne is értékeljed túl,
szerény erény motiváljon,
szemed előtt mindig álljon
az arany középut!

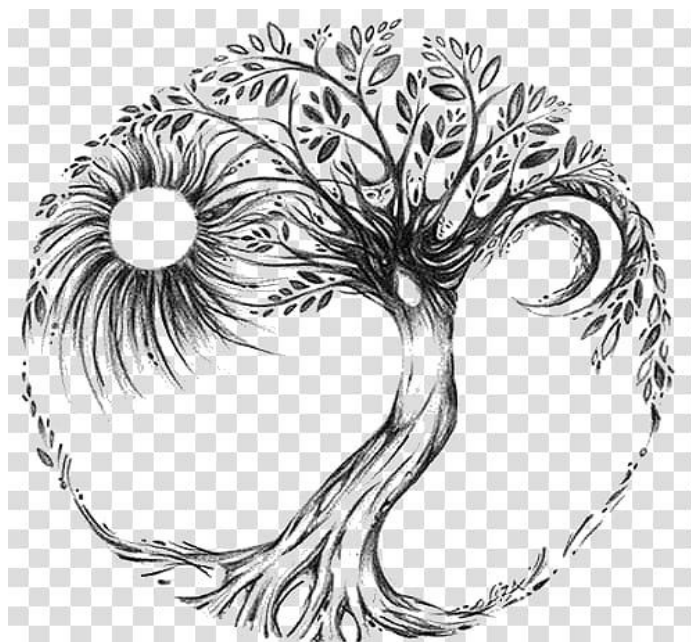
.....

Bakonyi Ferencné: Páros tánc

Most tudnék úgy táncolni, mint akkor!
A hegedű sírt, a cimbalom pattogott,
Lábunk ütemre járt, szívünk együtt dobbant,
A pillanat lett az örök, akkor, ott.

Az a tánc ma is bennünk él, lüktet,
A dallam száll velünk, egyre fel-fel,
Elhagyjuk a talajt, szinte repülünk,
Szédítő élet-spirál fél századdal emel.

Lassul a keringő, a csa-csa és a tangó,
Halkul a hegedű, a cimbalom elül,
Lassacskán ballagunk egymást átölelve,
Hallgatunk szívünk ritmusára itt belül.

Bali Géza:

Közöny

Szomorú, esős, ködös reggel van
Szeretett városom még álomban van
Hajnalban még a buszok sem járnak
Egy szerencsétlen ember csoszog, csendben
megfáradtan

Nem merek ránézni, szégyellem magam nagyon
Talán mi is hibásak vagyunk ebben nagyon
Nem néz rám, nem emeli fel a fejét
Talán szégyelli magát ezért a tettért

Nem tudjuk hogy miért van Ő itt
Miért fázik, szomjazik, éhezik itt
Kopott a ruhája, cipője és a lelke
Nem érdekli Őt senki, sem az eddigi tette

Megy komótosan, távolodik, de hova
Talán egy új nap jobbat hoz az alkonyra
De mi tudjuk hogy ez csak álom most
Esélye sincs hogy megtalálja jövőjét most

Talán majd ha egyszer mindenki mást akar
Az elesetteket nem sújtja a közöny szava
Ha majd bennünk lesz a segítség akarása
Hisz Ő is egy ember, csak egy kicsit más

Bankó Róbert:

Enni kérnek a fák! (Tavaszháró)

A didergő fagyos szélben
A remegő sok kis ág
De az alvó természet csendjében
Enni kérnek a fák.

A jeges, fagyos hó alatt
Ott dobog a szunnyadó élet
S csak azt várja hogy újra felébred
Tél van, és nem nyílik virág
De én látom, és érzem,
Hogy enni kérnek a fák.

Ma még halvány kis rügyek
Mint megannyi éhes kis száj
S az égbe kapaszkodó ezernyi ág
Hát nem látod!
Enni kérnek a fák.

Nem koldulnak
Csak várnak türelemmel
Az újjáéledésre a nap melegére
Mely a hideg szélről véd
Meg érted e a fák néma énekét? -

Mily görcsösen kapaszkodnak

Nem biztos hogy így akarta Ő
De nem vagy te Isten, hogy bírálj te Őt
Lehet hogy elvesztette szeretetét és mindenét
Adjon a Jó Isten neki békét és megértést.

Csak egy gondolat!

A gondolat, az eső oly sok
Amit meglátni súlyos gond
Kérdezni akarod talán az életet
Hát kérdezd meg, Ő úgysem felel neked

Hallanod kellene a süvöltő szelek kiáltását
Életednek utolsó sóhajlását
Miért élsz, ha nem ítélsz
Nem szólsz mert félsz

Meg félemlítettek, most nem mered vállalni magad
Pedig belül érzed, hogy ez így nem maradhat
Benned a gyűlölet lángja ég
Ez a szikra, ami hamarosan fellobban még

Fel kell ébredned a Turáni átokból
Hogy megmutasd mire képes ez a szkíta-magyar
nép
Az ég bíbor hajnalában álmomban repülök én
De hová, tán az örök szeretet felé
Kárpátok gyönyörű bércei
Az alföld rónái felé.

A hideg semmibe
S a, szél az ágak közt utat vág,
Hát nem látod, hogy könyörögnek
Hisz enni kérnek fák!

Hetvenöt évesen

Hetvenöt éves lettem, sorsom eldőlt.
Sokszor nehéz eldöntenem gyermek vagyok-e
még,

vagy talán már felnőtt.
Gondolataimban vissza-vissza tér
a boldog gyermekkor varázsa,
a sok kedves emlék, aminek nincsen párja.
A szegénységben edzett és kipróbált szeretet,
Mért nincs ez ma így – ne kérdezd – nincs rá
felelet.

Mikor „ötvenhatban” a pincében összebújtunk
szeretettel,
akkor a bajban, a családban erősödött az ember.
Lelkemben ma is ott élnek a gyermekkori álmok,
azt hittem, majd öreg korra nyugalomra találok,
de, hajt űz ez a nyugtalan élet,
s nem tudni meddig tart még, mikor ér majd
véget.

S addig dolgozz szeress és énekelj,
a munka a zene s az éneklés volt eddigi életem,
S nem törődöm a fájó háttal s lábbal,
lelkemben még mindig ifjúság, s nyár van.
Erős akarattal s megújult erővel még ma is

hajnalban kelek
 dacolva a hideg széllel , a munkában sok örömet
 lelek.
 A természet csendjében lelkem madárdala szól,
 Nekem zenél a hajló ág, a bágyadt szellő,
 a kis rigó is nekem dalol.
 Félre a beteges búval Élvezd még e cseppnyi
 életet,
 s mit eddig nem értél el, talán utolérheted.
 Nem törődve az idő megállíthatatlan múlásával,
 Az emberi élet kopásával,
 s, avval ,hogy melletted már sok barát feladta
 már,
 remélj szép jövőt, s te rád még szép jövő vár.
 Két gyermeket tisztességben felneveltem
 úgy tűnik férfi hivatásom véget ért,
 de azért oly sok mindent kellene tenni még!
 Segíts, s ne nyaldosd begyógyulatlan sebed,
 Az elmúlt idők igazságtalanságait meg úgy sem
 értheted.
 Életemben sok szép és fájó percek voltak,
 de a fejem felől a viharok az ég áldásából mindig
 elvonultak.
 Az élet nemcsak dobostorta s tejszínhab,
 magától nem nyílik a virág, nem terem a bab,
 Dolgozom míg erőm bírja, s ettől leszek hasznos
 talán,
 s, az idő valamikor vigasztalást hoz majd reám.
 Örülj, hogy nem vagy egyedül, körülvesz sok
 barát,
 Milyen jó kóstolgatni egymás vörösborát.
 Ifjú álmaid s vágyaid már rég romba dőltek,
 S nem lett belőle semmi.
 De ne add fel, neked is van még mit tenni!

Az évek marasztalhatatlan múlnak,
 de nem búcsúszom
 sorsom szekerét még mindig saját magam húzom,
 bár nem tudom merre visz és meddig tart az út,
 életem kocsija merre,és meddig fut,
 s ha a székér egyszer majd halkan megáll,
 az utókor benne ha kincset nem is,
 de talán
 majd sok hasznosat talál.

A léghajó

Az életem egy léghajó,
 Magasan repülni, szállni volna jó
 De túl magasra én nem szálllok,
 Visszahúznak a homokzsákok.
 Életemben egyensúlyozták repülésem,
 Tartalommal megtölteni magam nem kíméltem.
 Ó mily jó volt magasan repülni
 A földi bajokat elkerülni
 Reggel este s fényes nappal,
 Kacérkodni az integető Nappal.
 Szállni vidáman dombok, erdők felett,
 Magányában az ember sok rosszat elfelejt.
 Meddig tart még ez a múló vidámság,
 Mint a mesében a három kívánság.
 Levegőm egyre jobban kezd fogyni már,
 S léghajóm felfelé csak ritkábban száll

Már majdnem földközelsben szálllok,
 Ekkor kellene a teli homokzsákok
 Hogy egy kicsit repülni tudjak még,
 Lássam a körülöttem elterülő kék eget,
 De még mindig szállni vágyok,
 Ki- kidobok egy-egy homokzsákot
 Léghajóm egyre alacsonyabbra száll,
 Igaz, repül még mellettem egy pár madár,
 De lassan elfogynak a homokzsákok
 Léghajómmal földre szálllok!

A beszélgető fák

A szomszéd ház előtt, az utcán egymás mellett
 két öreg fa áll.
 Az egyik egy nyurga nyárfa, a másik egy
 vén platán.
 Ágaikat levélruháiktól megfosztotta az ősz, hisz
 Elmúlt már a nyár.
 De jó lenne, ha már jönne a tavasz – így szólt
 az öreg platán.
 A csupasz ágak a tető felett néznek szerte szét,
 olykor összeérnek, mintha fognák
 egymás kezét.
 Aztán a másik fa szól a fiatalabb, a nyár:
 Nézze szomszéd itt van egy
 kismadár!
 Nem kismadár az ,csak egy ázott varjú
 mondja a vén platán.
 Akkor még messze a tavasz, sóhajt a fiatalabb
 jaj de kár!
 Emlékszik még a tavalyi nyárra,
 A szomszéd kertre, a sok szép virágra?
 – kérdi a nyurga nyár.
 Emlékszem, de az rég elmúlt már,
 mormogja egykedvűen az
 agg platán.
 S galambfészkekre, emlékszik
 a sok kis kedves fiókákra?
 Ne gondoljon mindig a múltra,
 így a másik –
 gondoljunk inkább a holnapra és a mára!
 Miért, a sok szép emlék csak öröm, és nem fáj,
 mondja halkan a nyár,
 Nem fáj de rajtunk az sem segít, feleli
 A vén platán.
 Jó, hogy ma nem fúj a szél, s az eső is elállt már.
 Igaz –, de messze még a tavasz, legyint ágával
 az öreg platán.
 S az ágak az enyhe szélben gyengéden
 Összeérnek,
 Milyen kár, hogy mi emberek nem értjük
 E kedves néma beszédet!

Berkes József:

Ujjak közül

Kezemben volt egy szív,
én balga elengedtem.
Két ujjam közül felszállt
de nem távozott el –
a tenyerem felett lebeg

Utazás

Sokan állunk a kapuban
ki-ki hány éve – mióta?

fiatal éveimben az elindulást utazás
idegen tájak megismerése követte
ma már jószerével az is örömet okoz
ha a kapuból vissza tudok menni
a házba, a szobámba, a munkám mellé

nem mondhatok le az utazásról teljesen
mert nem érhet felkészületlenül
az indulási parancs ha elérkezik az időm

gondolatban utazom
előre bejárom az ismeretlent
felfedezek távoli világokat
taposom az oda vezető utat
hogyan senki ne mondhasa: élt
de „csak a háza kapujáig ért!”

nem megyek egyedül, mert az életem
során megismert emberek
elkísérnek
körém gyűlnek
segítenek az emlékezésben

mindnyájan; – akik az úton előttem haladtak
mindnyájan; – akik már célba értek és én is
ha odaérek: a terített asztal mellett
felidézzük a közös múltat és
ott majd rájövünk, hogy érdemes volt
élni szeretni és alkotni
végigutazni az élet vonatán
meg-megállni az állomásokon
felfedezni a természet
megújuló gyönyörűségeit
mert a kapu ha kitárul, indulni kell
indulj tehát, hogy az utadat
végigjárhasd

Relaxáció

Madárhangok, csendes lágy zene szól.
Nyugalom, ellazult testek hevernek.
Mélyen lélegzem, orron be, szájon ki...
orron be, szájon ki.
Lehunyt szemek pillái mögött
emlékek, személyek, szerelmek.

Szívem ritmusa diktálta lassú ütem
egész testemben elárad, könnyű leszek.
Mintha önmagam felett lebegnék,
látom magam alatt, magamat.
Több vagyok régi valómnál, de
a hangok fogságban tartanak.
Majd egyre közelebből érzékelem
a külvilágot, ébredezek.
Nagy sóhaj, kinyújtott ökölbe szorított
kezek ég felé mutatnak,
mintha a feltámadás tanúi lennénk.
Egyre többen állnak fel
és indulnak tovább, bele a régi
keréknyomba, a semmibe,
a mindenségbe.

Visszanézve

Feldúlt, gyűrött ágy,
Rég elmúlt gyönyörű vágy,
Mélyre szántó gondolat,
Ki nem mondott mondat.

Sűrű ködbe merült múlt,
Életünk, mely kútba fúlt,
Bennünk maradt mondatok,
A felettünk elsikló gondolatok.

Adj uram az emlékeknek zöld utat,
Hogy meglelhessem önmagam,
Visszatérjen az erő szabadon.
Azután hulljon a mélybe, ha kell,
Vagy emelkedjen a magasba,
Találjon vigaszt, aki itt marad

Bondár Zsuzsanna:

Nagyanyóka

Virágágyásai között, kezében kis kapájával
hívogatja virágait, tavaszi rügy-fakadásban
Fekete kendője alul kikandikál hó-szín haja
emlékeiben kutatva, hányszor várt már
a tavaszra?

Megpihenve kopott székén, a felhőket kémlelgetve
miért oly sötétek azok, akárcsak az ő élete?
Várlak tavasz! Küldj rám napfényt! Hadd érezzem
közelséged

még egyetlen-egyszer, talán, utoljára életemben!
Mintha óhaja foganna, kóbor napfény cirógatja
barázdált arcát és szemét, egész lelkét is átjárja.

Elég volt a sötétségből, adj egy kis fényt
Mindenható

legyen még egyszer kikelet, napfény, tavasz! –
kéri anyó!

Utca felől kacaj hallszik, apró léptek közelednek
nagyanyókánk, vártál minket? ajándékot hoztunk
neked!

Éltem legszebb virágai, megszépítitek napjaim
ti vagytok a tavasz nekem – fénylő, kis
napsugaram!

Emlékek közt lapozgatva

Éveink száma, emlékeink gyarapítja
Visszaidézni azokat, reálsan és pontosan
Nem is oly könnyű feladat.

Megtépázott memória, a gyakori életpróba
A jó és rossz váltakozva, azok sokféle hatása
Tükröződik a szavakban

Eltűnődve csodálkozunk azon, amit már
kibírtunk, s
hogyan összetört lélekkel újra tovább haladhattunk
Emberek vagyunk, ez a feladatunk.
Máskor viszont mosolyogva emlékezünk
oly dolgokra

melyek boldog emlékeinket feltárják
Leírt-lapon bizonyítják.

Fák-emberek

A fák világa csodálatos, embereknek tanulságos
Míg a fa-óriás egyhelyben áll századokon át
Az ember azalatt csereberél otthont, hazát
Az óriás fa dacol égi s földi elemekkel
Magasodik koronája, törzse is nő az évekkel
Addig az embernek negyedannyi idő elég
A növesre, közdelemre, élte máris véget ér.
Jól be kell osztani a tevékeny korszakot
Mely gyermekkortól az elmúlásig adatott
Hogy alkosson, teremtsen, s hogy bizonyíthassa
Rövidke életének volt célja.

A fa-óriás, mind magasabbról néz le ránk
Egyhelyben áll. Közli, példája tanulság!
Ahhoz, hogy magasabbra emelkedj
Kitartás kell, hogy élhesd az életed
Bátran szállj szembe az életviharokkal
Bizonyítsd emberi hasznosságodat
Éltél, teremtetted! Ennyi volt a nagy feladat.

Lélekbe zárt túske

Tudom! - Az idő kereke forgandó, minden örökké
változó

Látom! - Az évszakok sorrendjét, néha szeszéjes
természetét

Hajjom! - Az emberek panaszait, örök
elégedetlenségeit

Érzem! - Az élet gyakran túl nehéz, a szép és jó
igen kevés

Hiszem! - A rosszra jó kerül, ború után kiderül.

Bízom! - Istenben, emberben, az ismeretlen
végtelenben

És mégis! - Az már kitörölhetetlen, ha túske kerül
a lelkemben

.....

Cserna Andrásné:

Reményteljes tavaszvárás 2021.

A tavalyi évben reménykedve vártuk annak végét,
az új év sem hozott számunkra engedményt.
Továbbra is mindenki álarcos képét mutatja,
gyanakodva nézzük, vajon ki lehet alatta.

Hosszú hónapok óta szabályozott életünk,
a bezártság már bánatossá tette lelkünk.

A korlátozások útját állják örömünknek,
hisz régóta nem ölelhetjük meg szerettünket.

Az idő múlik ,s a természet örök körforgása

meghozza most is az újraéledő tavaszt nemsokára.
Vágyakozva gondolunk családra , jó barátokra,
a közös programok, rendezvények jó hangulatára.

Milyen jó is lesz melegséggel újra átölelni,
szeretettel segíteni, támogatni egymást.
Ismét lelkesedéssel tenni majd dolgunkat,
hol nyíló virágok közt madarak csiripelik dalukat.

A pandémiában már megvívttunk egy csatát,
s reméljük
megtanultuk, hogy tudatosabbak, szolidárisabbak
legyünk.

Bízunk benne mindez nemcsak illúzió a világ
működéséről,
hisz a kikelet mindig egy új fejezet a szebb és jobb
jövőről.

Csider Sándor:

Ég ölen – föld ölen

Tavaszi reggelen virág éled,
levele, szirma légbe mélyed,
szivárványt kortyol fehér fényben,
föld peremén, az ég ölében.

Gyökere barna szála bomlik,
ága-bogából háló nyílik,
édes nedűket kortyol mélyen,
ég peremén, a föld ölében.

Hóvirág emlék

Kibújt a földből, fényre vágyott,
fagyott amikor kivirágzott,
félretolt fanyar levelet,
zöldszín ruhája sáros lett,
de harangja tiszta, hófehér,
Tavaszországból fújt a szél.

Útravaló

Ajándéknak küldött Úristen a földre,
rejtsd piros szívedet társaid szívébe.

Ha jó felé indulsz, pártfogol az Isten,
elrejt, hogy az ördög hiába keressen.

Minden halandónak kezében a kincse,
csiszold a magadét csillogóra, szépre.

Bőkezűen éljél, mindened add másnak,
annyit tarts magadnál: tudj osztani másnap.

Szavad legyen gyógyír, életnek balzsama,
nyitott szívvel élők étele, itala.

Ne kövess eszméket kegyetlenül, vakon,
hallgass tisztán szólót újranyíló napon.

Figyeld az ég szavát, ne válassz más utat,
tündöklő káprázat ingoványra csálhat.

Nemes célok felé haladjon a lépted,
ne feledd útközben csodálni a szépet.

Tedd jobbá és szebbé a zilált világot,
ne engedd kihunyni, ami szívből lángolt.

Szavaim kísérnek, tán előtted járnak,
újabbak és szebbek ajkaidra várnak.

Szíved szép virágán madárka énekel,
gyönyörű dalára világunk táncra kel.

Virágéj

Hold szövi éjjeli álmod,
takaród illatár,
fény érik szíromban, száron,
levélre szellő száll.

Éled hajnali élet,
álmod égbe merül,
köszönt nappali tündér,
ágyad szélére ül.

Fáró Imre:

Tavaszi I.

Bólogat a hóvirág
Barkázik a fűzfaág
Fészekrakó a tavasz
Bár az idő még ravasz
A magot ha elvetem
A kenyerem megterem
Aztán ha megpihenek
A pipám füstje tekereg
Leveszem a kalapom
Kézem össze kulcsolom
Ima félét rebegek
Köszönnén az életet
Jó e csendes nyugalom
Végig mentem az úton
„A futást meg futottam,
A harcot megharcoltam
A hitet megtartottam”
Aztán hogyha majd lejár

Segíts át a tű fokán
Sokan mondják nem lehet
Hittel hiszem létedet
Vedd magadhoz lelkemet
Akkor már baj nem lehet

Tavaszi 2.

Nyargalnak a böjti szelek
Nem sétálok mostan veled
Alszanak még a farügyek
Hajlékomban kályhám tüzes
Ontja önti a meleget
Pipám füstje meg-megremeg
A kéményben a szél huhog
Megtámad egy árva szúnyog
A magasba felhő robog
Tolulnak a gondolatok
Azt hiszem hogy magam vagyok
Magam vagyok nem egyedül
Fényed lelkemben szétterül
A papírra betű kerül
Írásjelek kicsik nagyok

Uram –én teremő vagyok?
Általad vagyok mi vagyok
Adtál egy kis talentumot
Istenünk mi Atyánk
Mennyből nézz le ránk
Neved szenteltessék
Országod eljöttét
Kérjük várjuk lesz szép
Kenyerünket add ma

Köszönöm megadta
Bocsásd vétkeinket
Mi az ellenünknek
Ne engedj kísérteni
Hívő híved kéri
Legyél velünk akkor
Lelkünk épp maradjon.
Ámen.

.....

Galambos István:

Tavaszt idéz birodalmunk (a mi kertvárosunk)

Távol a zajtól
búvik a házunk –
városi, társas –
ritka világ.

Elkanyarodva
nincs oda utca –
térkövezetre
árnya vigyáz.

Nap kele dombról,
hársfasor arról
elnyeli, szűri
fény-sugarát.

Délen az erdő
fenyvese csábít –
Ő heve-fénye
benne cikáz.

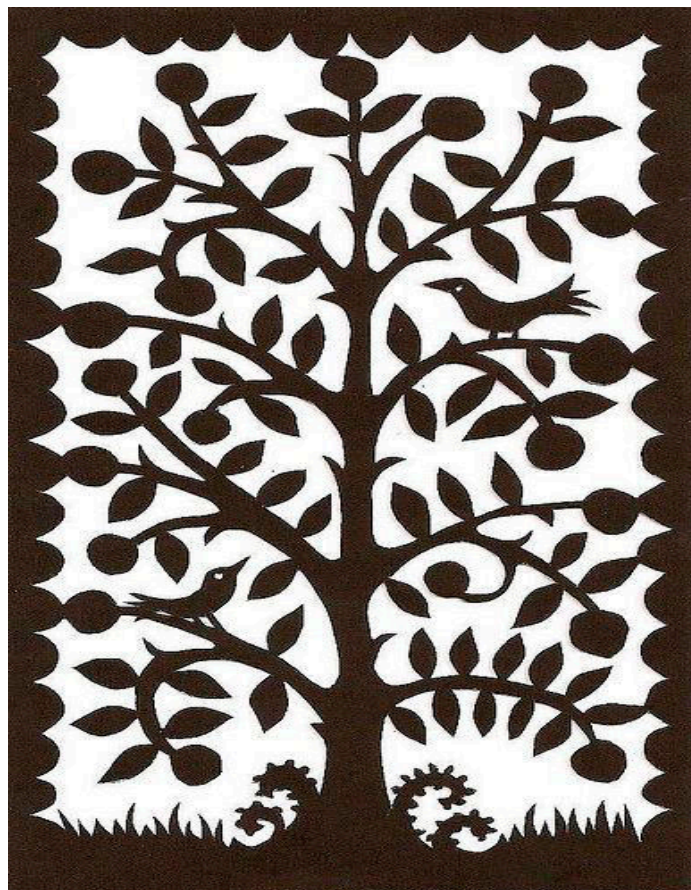
Alkonyi nappal –
nézed az oldalt,
– pázsit a réten
egy csuda kép.

Labda a kézben –
dobja a gyerkőc,
nyargal utána
négy pici láb.

Kapja a szája,
és nem akarja
vissza letenni
lába elé.

Boldog a Nyurga,
elveszi gazdi
s megsimogatja
buksi fejét.

Mind eme mellett
csak hab a tortán –
ablaki látvány
megragadott:

Egy pici gerle
libben a kertbe,
üldözi hímje -
hajtja a vág.

Kéri a párját,
oltani szomját -
hagyja ma néki...
– s érzi a nászt.

Távol a zajtól –
szél szava selymes –
így neki bókol
mind - mi virág.

Zöld övezetben
kerti-világok
díszei szépek –
ott ez a ház.

Gérczei Ildikó:

Itt vagyok...

Napfényben nem látok tisztán,
elvakít a Fény.
Járálok önfeledten,
önmagam elfeledten.

Nekem a Hold a barátom,
érkezését vágyakozva várom.
Behunyt szemmel csak magamat látom,
a fényeket magamból másoknak ajánlom.

Az éjszaka az enyém.
Sötétben bújócskát játszok magammal.
keresem magam, hogy 'mire a Nap felkel
és mások keresnek,
a Hold fényétől megtisztulva sose késsek el.

Képek születése

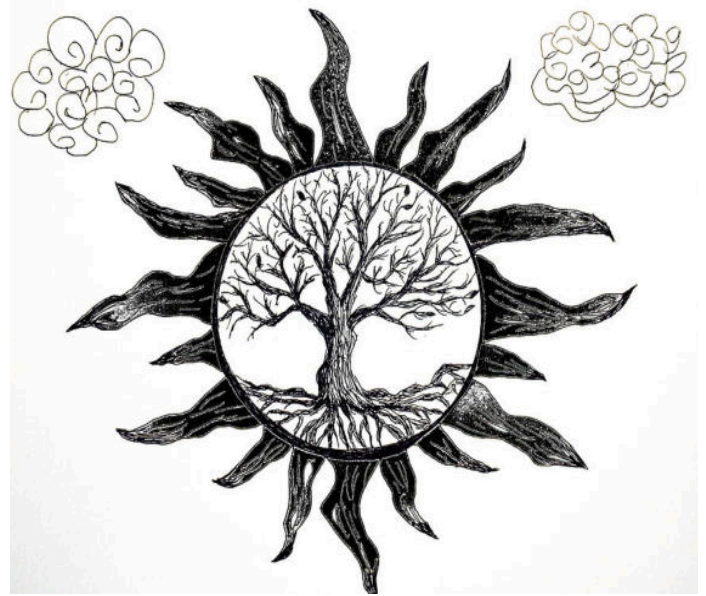
Vonalak, képek, színek, árnyak
rám miért most találtak?
Bensőmből eddig hangok szálltak,
mert nagyon sokan rám hallgattak.
Mára már a beszéd feleslegessé vált,
bensőmből kitörő vágy nem kiált...
Adni, adni magamból, ami szép
bárminek, aki akarja még.
S a vonalak mozdulnak,
a színek sokasodnak,
az árnyak üzennek,
a képek ölelnek.

Könyörgés

(Felnőtt) Kisfiam...
...aki a testemből kiszállva
a szívemben vagy:
Szenteltessék meg a Te Gyermekséged!
Jöjjön el a Te Megvilágosodásod!
Ragyogja be lelkedet a Fény!
Legyen meg a Te elégedettséged
tőlem távol és közelemben is!
Ne vidd Magad elégedetlenségbe,
tégy meg mindent boldogulásodért!
Szabadítsd meg Magad a Téged gyengítőktől,
és erősödj meg a szerető emberek által.
Őrizd meg szívem szeretetét
amíg élek ...és azon túl!

Tűnődés

Ha majd köddé válik a szemem előtt az út, amin
járok,
vajon, tapogatózva hogyan, hová botorkálok?
Lesz-e kapaszkodó, ami elvezet?
Lesz-e támogatóm, aki átvezet a cél nélküli úton,
hogy a végtelenbe egyszer megérkezzek...

Gyökerek

Mikor az éji sötétségben álmok helyett emlékek
peregnek szemem előtt megnyitva lelkem
rejtett zugát...
Utazok szélesebben őseim útjait keresve,
vonásaikat enyémmel összevetve, nézem arcukat
elmerengve.
Milyen szép is dédanyám szikár teste, hegyes ajka
törékeny ujjai a nefelejcses tejes-bögrét
szorogatva.
Mily' gyors nagyanyám járása, észjárása,
egyenes haja lobbanása...mint anyámnak
mostanában.
Nagyapám szelíd tekintete, szorgos keze,
fessre vágott kis bajusza,
élcélődő szava, csupa-csupa csoda!
Apám göndör haja, tengerkék szeme,
okos homloka, szép szava...
Véréből vérem, nevéből nevem, szívéből szívem...
Oly messze már...hiánya elkísér oda, ahol vár.
Apai nagyanyám maga volt a derű.
Pedig...eszmélésemtől testét sötét ruhával,
ezüsthaját sötét kendővel fedte,
takarva sorsát, keservét vele.
Jönnek kéretlenül a képek, mint élet-filmem
metszetei:
mosolyok, szigorú tekintetek, jó érzések, félelmek,
sírások, nevetések, utazások, elmúlások...
csillogások, megkopások...montázsok.
Őseimtől kapott örökségek egyvelege bennem
tömörülve,
hogy tovább elvigyem megőrizve.
Ezért vagyok én ÉN, aki kapott életfeladatot
mindenkitől,
szerzett szorgalomból, mindenféleből.
Aki átörökíti az ősök nevét, szívét, hitét,
szokásait, szorongásait...szeretetét.
Álmatlanságomban az emlékek peregnek,
sercegnek, égetnek,
a helyszínek változnak. Csak az érzésállandó...
A kötődés, ami megtart, fenntart...ami jó.

Hajdú Jánosné:

A reménysugárról

Mindig csodá/k/ra vártam.
Ágyamba bújva a hajladozó
hajnali fényt karjaimba zártam.
Mint megadott egyetlen reményt.

A más és a tegnapok,
mint jelen és a múlt
viaskodtak unos – untalan
de a hajnalt várva a holnapok
vigaszt hoztak,
Mert a reménysugár
Karjaimba ragyogott....

.....

Haraszin József:

Tavaszcím

Lassan megyünk ki a télből.
Rigó füttyent élni jó!
Ne gondoljunk zord napokra,
örülünk, hogy elment tél apó!

A tavaszt váró téli táj
rázza a bundáját már.
Nap melege lassan éled,
fák rügye is életre kel.

A tél enged a szorításból,
a fehér táj zöldre vált.
Kicsi cinke hová röppensz?
Maradj még itt, ott zord a táj!

Mennem kell, mert jön a tavasz!
Nyúlanyó is fűbe lapul.
A vadász jön, itt ő az úr!
Nyolc kis pici nyúlapróság
a kotorékban meglapul,

Jaj, a vadász egyre csak jön!
Ha észrevesz, baj lehet!
Vadászunk gondolt egyet,
s elhagyta a terepet.

Tavasz repeszt dermedt jeget,
kis patakok csobognak.
Cinke mondja nyitnikék,
már a hóvirág is bólogat.

Ünnepeljünk „örök ifjak”!
S feledjük a téli gondokat!

.....

Hegedűs Zsuzsanna:

Debrecen és Szepes határában

„Itt a puszták ölén nincsenek hegyek,
ne keress kéklő ormokat, szirteket!
Nádasokat, bozótokat rejtenek a síkok,
magános akácok bámulnak a habos fellegeket.

Ágaik közt csak a vihar fészkel,
csillagok vigyázzák téli álmaikat,”
de a Lovász-zugi tavak világába,
pezsgő életet hoz az ébredő tavasz.

„Huncut a bíró,”- füttyülnek a rigók,
lilék járnak figyelemelterelő táncukat;-
kecses tavi cankók sétálnak a partokon,
otthonra találnak posztát,
pirregő tücsökmadarak.
Gulipánok, sárszalonnák lakják a berkeket,
széki-gólyák róják a zsombékokat,
a béka-koncertet a tücsök-zene váltja fel,
s a madarak repülni tanítják fiókáikat.

Itt a puszták ölén térdre hullnak az éjszakák,
az alkony vörös vére fűtengerbe csorog.
Ezüst-tó tükrében fürdik a sok csillag,
déliábra torkollnak a bíbor hajnalok.
Az ősz rozsdavörösre festi a tájat,

gyémánt-kristályokkal hinti be a tél;-
redős sáncokat épít a végtelen síkra
a dölyfösen tomboló északi szél.

Szemét gyönyörködtető e látvány,
s mind-mind arra vár, hogy felfedezd!
A vonuló madarak az égre karcollják,
hogy becsüld és szeresd az örök- természetet!

Éveim

A múlt poggyászába becsomagoltam már néhány
évet.

Voltak közöttük derűsek és legendása szépek.
Bánatot bánatra halmozó, összetört szívemet
kínpadra vonzó;-
vigaszt adó, s lelkemet felemelő érzések.
Az idén hetvennegyedik nyaramat adom át az
ősznek!

Rejtélyes útjai kifürkészhetetlenek még a
jövőnek....

A életről

Átlábaltam én már száz halálon,
ezerszer túléltem ezt a cudar életet,
melyben „felkent kiskirályok”
gyötörték kéjjel a lelkemet.
Zúgott fejem felett száz- és száz vihar,
gyilkolta elmémet rosszindulatú szóáradat;

s míg a kiskirályokat lefokozta az élet,
a becsület hozzám mindig hű maradt.

Április futóbolondja

Megcsalt ez a fura tavasz,
hol hevült, hol fagy vicsorgott.
Április futóbolondja,
megvadult ménesként száguldott.

A fák hajába kolompot tűzött,
megtépázta a zsenge lombokat,
szirmaikkal kergetőzött,
megágyazta a sírjukat.

Kesereg most jövőnk láttán,
helyettünk tépi hajunkat,
számláját előre benyújtva
méregeti fagykárunkat.

Megcsalt ez a fura tavasz,
letört reményünk zöld ága...
Hideg könnyet hullajt az ég
jövőnk ínséges kosarába

Kamuti Gyula:

Sorshúzás a labdatéren

A labdatéren mi vagyunk a labda,
Belénk rúgnak és fáj minden tagunk,
Európa játékszerként kapta
Szórakozni szegény mi magunk.

- Valakinek épp kapóra jöttünk,
Csattog köröttünk sok ádáz agyar,
Lehet rúgni, ütni, vágni, ölni,
Amíg a földön lesz még egy magyar.

- Ez aztán a bajnokok ligája!
Európa itt egy irányba tart,
Akkor is ha okos, tehetséges,
El kell törölni minden jó magyart!

- Mért hogy a Sors mindig minket vet ki?
E sok szenvedés új csodát takar?
Sion hegyén odafönn az Isten
Ez úzött néppel valamit akar!

- Az Idő csak az embernél véges,
Isten-kezeben mindörökre tart,
Ne rázzuk hát öklünket feléje,
Csak Tőle kaptunk mindig védő kart.

- A Kárpátok most is rendületlen,
Csodás karéjjal vesz minket körül,
Magyarország Isten kegyelméből
Boldog, szerencsés jövőnek örül.

Az elmúlásról

Magányosan jó a csöndes alkonyat,
valahol ott feledte az álmokat.
Az idők súlyát cipeli vállain,
Botladozva jár rozoga lábain.

Terheit lassan a vállamra teszi,
magát nagy lomhán a pamlagra veti.
Vágyaimat már rég messze kergette,
keresztemet a hátamra szögezte.

Csak fantáziám, e néma csavargó
száguld, mint a megtáptosodott ló.
Híreket hoz a letűnt ifjúságról,
bús elégiát zeng az elmúlásról

Bodzavirág

Harmatos réten csillanó fényben,
szirmokat bont a bodzavirág.
Lenge ruhája csipke-fodrában,
hószínbe rejtett álmvilág.

Földszagú létben gyógyító mámor,
illatot ontó, bódító ág.
Erdőknek szépe, mezőknek éke;
bűbájos ara, nyoszolyólány.

- Ezúton üzenjük minden gazembernek,
Bitangnak országon belül és kívül:
Az egek csapási már nem minket vernek,
Isten igazságos, törvényt rajtuk ül.

(Az ihletet *Ady Endre: Dalok a labdatérről című*
verse adta.)

*mottó: „Bízzunk mindörökké Istenben
az új esztendőben is.”*

Mondd meg nekik Márton

- Mondd meg nekik Márton, ím ezt felelem!
Hazaárulóknak nincs több kegyelem,
Ezeregyszáz éve tart a türelem.
Azt mondtuk legyintve: hisz ez is magyar,
Valamit a honért tán tenni akar.

- ó, hogy az a Várhegy meg nem nyitja száját S
hiszékeny juhoknak el nem nyeli nyáját! Jöjjön el
már végre ideje csudáknak,
Mutassuk meg újra az egész világnak:
Nem gyáva, de vak volt mindeddig a magyar.

- Vakságunkat látva feljöttek a férgek,
Tolvajok, szájhősök, hontipró görények,
Idegen pénzekért árulják a hazát;
Vegyük észre végre, hogy sülyyed a naszád.
Egy cél vezéreljen: a nemzeti érdek!
- Feljöhet száz Márton a drégeli várba,
Száz éles kard legyen szívükbe mártva!
Tanulják meg egyszer istenigazából:
Megvetjük, kivetjük őket a hazából.

Kullogjariak vissza Ali táborába.

- Féregből hazafi, tudjuk sosem válhat,
Ilyen csodára csak buta ember várhat.

Mi buta magyarok, ezer évig vártunk.
Itt van a pillanat, hogy sarkunkra álljunk
Veszélyben a haza, védjük meg a várat!
(Az egyik apród)

.....

Kanizsai József: Rólad szól...

Rólad szól majd minden
ha egy kis kéz feléd nyúl.
Hogy emeld fel, miközben
magot szór a szélbe.

Madarak követik lépteit,
rólad szól majd minden.
Hiszen miattad szép az élet,
csak a te nyomodba léphet.

A mag szárba szökken,
Madár tovaröppen.
Már nem rólad szól minden.
Lába, új nyomot hagy a földben.

Tavaszz...

Oh tavasz, tavasz
Rád gondolok és
minden szép lesz.
Újra éled minden élet.

Nyílnak a virágok
hazatér a gólya
Felnőtté válik
a sok gyermek élet.

Oh tavasz, tavasz
mennyi édes emlék
jut eszembe rólad
kár, hogy már csak emlék.

.....

Karáth Istvánné:

Tavaszz I.

Tavasztündér hóvirággal
borítja be erdők alját,
hóvirág közt kék ibolya
bontogatja már a szirmát.

Játszi szellő borzogatja
a hóvirágok szárát,
tovaviszi és sodorja
az ibolya jó illatát.

Kis méhecskék döngicsélnek
táncot járnak, megköszönik,
úgy örülnek
a tavaszi fáknak.

Tavaszz II.

Lágy tavaszi szélben
táncot járnak a hófehér,
s rózsaszín ruhát öltött fák,
táncukhoz madarak adják
a zengő muzsikát.

Sárga ruhába öltözött
a sok-sok aranyág,
zöld fűben megannyi ibolya
szórja bódító illatát,
minden kismadár megtalálja párját.

Tavaszzváró

A déli szél elűzi
a hideg telet,
langyos eső permetezi
a szomjas földeket.

A fa ágán trillázik
egy árva kismadár,
Afrikából érkezett
az első gólyapár.

A fák közül kibukkan
egy félénk őzike,
erdők alján fátylat borít
a fehér tőszike.

Kibontotta szirmát
a kicsiny hóvirág,
kék ibolya ontja
édes illatát.

Tavasztündér
zöldbe borítja
az erdőket, mezőket,
pipitér lepi be a legelőket.

Napfény csókolja
melegre a földeket,
madarak dalolják,
itt van a kikelet.

Károlyfi Zsófia:

A győztes Tavasz

Kertemben hóember rogyan, ki a
Tavasról mesél.
Januári hó- és sípolóvirág, mind jósolgat és
Tavaszra virágözönt ígér,
Pedig még javában itt a Tél.
A szél is madárfüttőt hordoz,
A csöpögő jégcsap mínuszokat oldoz,
És álmaimban minden tavaszom felém tolul.
Tarka szíromeső meleg takarómra hull,
De jön már a februári farkasmódra táncoló szél,
Jeges utamon arcomra fagypírt festő Tél.
Csuklyámból kilógó orromat dermesztő,
Csizmám alá kemény páncélt teremő,
Ropogó hó, mitől szívem mint sötét madárodú,
Melyben fiókaként él a remény,
Várja, hogy eljöjjön a gyönyörű melódiájú,
Mindent kiolvasztó, varázslatos, lágy szellejű
Tavasz.

Tavaszom, amikor végre elérkezel,
Lassú szellővel csikálod bőrömet,
Tüdőm megtelik az ismerős bódító illatokkal.
Langymeleg szeretgeti testemet
És lábaim már csikóként féktelenkednek,
Visznek mielőbb a mezőkre, dombokra és tovább,
Életre hívogatva.
Új utak ígérete csalogat a távolba,
Szerelmet fakasztó, mindent betöltő,
Földillatú, virágkoszorús tündérem, Tavasz!
Tavaszom, tudod-e, hogy
Dicsőséged kinek köszönheted?
Mi az, mi után lágnak érzek, selymesnek,
Madárkoncertes, vágyakat pezsdítő,
Andalítón édesnek, kedvesnek?
Illatokba burkoló, reményeket beváltó Tavasz!
Deres ágakra emlékező rügybontó fákkal
köszön tőled el a Tél.
Ha ő nem csikorog, és nem dermeszt be orrokat
jeges széllel,
Ki is örülne neked, Tavasz, te barkás csoda, ki
megbirkóztál a Téellel?

Vidám tavasz

Ha dobban a szív és sóhajok szállnak,
Tudhatod már, hogy itt a tavasz
A gólyák a sárban féllábon állnak,
Fecskéknek ez a fészektapasz.
Ha dongnak a méhek s macskák oáznak,
Érzed a véred és szállni akarsz.

Április bolondos napjára ébredsz,
Ismét jó lesz még rád a kabát.
A kökény virágzik, szél csípi térded,
Madárijesztő rázza magát.
Mocsári gólyahír virít a réten,
Hallani véled a május szavát.

Eljön egy éjjel a szerelmed, május,

Ifjúvá válik nagypapa is,
Kinek a király, kinek virágáros
Viszi szívét, de szól a haris,
Már elhagy az éj dala hajnal előtt,
És elmész a nyárba te magad is.

Majd lepkéknek szárnyán lebeg a hímpor,
Napsugár öleli testedet át,
A tavaszígéret úgy, mint a kámfor
Elszáll, de itt hagyja dallamát.
Nádasban gázol a kócsag, és szól a
Tücsök és a brekegő szerenád.

Erdőben hallik kakukknak hangja, míg
Fácánnak szélvész röpte riaszt,
Egy vadkoca kilenc malacát hajtja,
Elfutnál, de a gomba maraszt.
Pereszke liluló fejét vakarja,
Az erdő ajándéka e malaszt.

Zengnéd még himnuszod hosszan, de vége,
Ő, mert elmúlik minden tavasz,
Hirtelen a forró nyár lép helyébe,
Barnuló bőröd köszönti azt.
Ruhád leveted, kalapod felteszed,
Rímelhetsz róla verset, ha akarsz.

Kenesei Amália: Megálmodott székelykapu

Éjszakánként meglepődöm
mikor sarkig nyílsz előttem
olyan mintha velem lennél
minden reggel, minden este.

Elhagytalak sok-sok éve
ott maradt az emlékem
belevéste magát
minden kicsi részletedbe.

Édesanyám vár előtted
és kísért ha eljöttem.
Könnyeivel búcsúzott el és
integetős két kezével.

Sok-sok tavasz
sok-sok év, elsuhant és
odalett, velem maradt a szeretet
s a vágy a síró lelkemben.

Ma

Szemem fényét megsimogatta
ma a nap
ígéretet tett, enyém lesz
a holnap.

.....

Király Nagy Lászlóné: Az Őrség dala

Csendes, szomorkás dal.
Ami az elhagyott portákból fakad
Füst nem járta kémények...
Be nem fűtött kemencék...
Nem terjeng már a frissen
Sült kenyér édes illata.

Nem ismerik a langalit
Szerteszét tyúk nem kóricál
Az árva róka fi az üres pajtában
Már egeret sem talál

A kilecven éves Irma néninek
Erős a törköly reggeli
— és lányától ki hetven éves —
likőrt kíván ezt leöblíteni.
Azt sem furcsállja már, hogy
Évek óta nincsenek szomszédai.

A temetőben korhadó fejfa, törött kereszt
Aztán csak kis horpadás, halom
Hogy ki nyugszik ott
Hiába kérdezem, nem tudja senki sem.

Madarak fütyülnek az ágakon
Az avarban rigó motoz,
Az égen egy repülő hűz csíkot...

Gyere velem

Hátam mögött ott a jövő
nincs sötét, nincs felhő
Ha jössz gyere reggel
az ígérettel, napsütéssel.

Feléd nyújtom a két kezem,
kitárom feléd a szívem
S mert nagyon jó, hogy vagy
és leszel, itt maradsz
mindig velem.

Tavasz

Zsong, virul körülöttem az élet,
indul a tavasz a szépséges,
vele éled, vele készül a lelkem,
tavasszal született a gyermekem.

Találkozás

Nem tudom honnanjöttél
ki küldött, elfogadtad a szívem
nekem adtad a tegnapot
és ölelő két karod.

Ide is jönnek majd mások...
De én csak álmodom, álmodom...
A múlt és a jövő együtt ringat
és csendesen átkarol.

*Jelige: Aki verset ír, szavakkal fest képet.
S ha megérted, tiéd az érzés és az élet!*

Hetvenkedem

A tó tükör homályos
Minden halkuló
Hol sírok, hol nevetek
Nem értem magamat.
Tán csak nem szerelemben estem?
Á dehogy ...csak megöregedtem.

Kovács József:

VII.

kertész / 2.

Mély titkokat fedő pattanó magot
Ültet a kertész késő utódoknak.
Magot a jövőnek, magot a jónak,
Magot a tudásnak, – fogyó magyarok!

Hajlong serényen és az eldugott magok
A drága föld alatt sorra nyitottak.
Ő – ismerője közel és rég voltak,
Ültet, s nőnek fel örömek, bánatok.

Vetett mag a hűség, szórt a becsület.
Mag a sújtó gyász. Minden ami megszület,
Mag. Elvetett szitkok, szétszórt malasztok.

Kinő majd és táplál, – isteni tünet.
Ébred a rög. Mozdulnak apró hantok,
– Titkukat lassan feltárják a magok.

VIII.

kertész / 3.

Ültetve hevenyén, rendetlen sorban,
Apró magvak, gömbös gumók, színes hagymák.
Zsíros a föld. Bomlott eszmények takarják.
Szétomlik a cserzett férfi marokban.

Felnőni nehéz, – fogannak oly korban.
Apró magvak, gömbös gumók, színes hagymák
Kis testüket újult születésnek adják.
– Az erő szétárad a földkohóban.

Ültetés rendjéről írja rendelet;
– Szerteszt ültetni, s bármit nem lehet!
A létet szabályok korlátja fogja át.

Az ültető legyint, s szabadon terem.
Apró magvak, gömbös gumók, színes hagymák,
A kertész álmait sötétben ringatják.

XIV.

Kertész / 5.

– Ők az én éj szirmú, szent virágaim. –
Szerteszt szövődnek a márványos kertben,
Hogy aki erre jár, az rabul ejtessen,
Úgy tűnjön el legkínzóbb titkain.

Minden véges. Szökik mint a szerelem.
Bontogatom kertem tűnő illatait.
Ide várok ágyai közé valakit!
– Én itt vagyok, minden nap viráglesen.
Álmodó liliom, ábrándos rózsza,
Nádszálkarcsú írisz, gömbös mimóza.
Éjszínű mind! Fű közé bűvó kankalin,

Margarét, pipacs lebeg hullámozva.
Jó majd egy festő, és ha nincs más dolga,
Ő Vászonra teszi burjánzó álmaim.

IV.

Festő / 4.

Festem a képet, – mi bús jövőt látok.
Kéznél színeim. Szénfekete, hófehér.
Szürke lészen az, ha e két szín összeér.
Recept ím; – mitől pompáznak virágok:

Nő ülne lila ruhában, ha elegyét
Adná piros és kék palettámon.
Piros – sárga tobzódna narancsfákon,
Sárga, kék vegyétől erdő zöldellne, s rét.

Lehet sok mestere összes fő, s mellék
Első- s másodrendű színeknek szanaszét.
Ettől működnek megszokott világok.

Minden színnek, minden árnyalatát fessék!
Cuppanjon ecset! Tocsogjon bűn festék!
Színek közül nézők, – én árnyékból látok.

XI.

festő / 8.

Éke tubusban szárad, nem használok
Színeit a buja, tűzszoknyájú nyárnak,
Hol a meleg színek oly pompát kínálnak,
Hogy nincs szem, mely táblái meg ne álljon.

Nekem ősz kell! tél kell! és az hogy fájjon!
Völgyekben, hegyen, hús árnyas szent
magányban,
Tűnődve valón, s mi álmodott talány van,
Míg a levél mind, megzizzen a fákon.

Színeit készítem én az elmúlásnak.
Piros, sárga, – s feketét veszek elő,
Ebből minden rozsdaszín kikeverhető

A hulló levél összes árnyalatával.
S kell még sok fehér,... hisz esők sarát az
Viszi el, ha a hó kavarogva megjő.

IX.

festő / 6.

Palettám mutatom, s csonk ecseteim.
Nézd! Mint ölelik egymást a száradt színek.
Nem kenek honderűt kedvére senkinek,
S ne várd! Nem én festem az ég szentjeit.

Falhoz döntve sorakoznak képeim.
Árnyas sikátorcsendet bennük őrizek.
Ódon, szűk utcákban, kopott köveiken
Sétálnak fehérén volt szerelmeim.

Rég letűnt lányok. A szél hajukba tép.
Szépségük szűz fénye mintha izzanék.
Oly szépség ez, – csak ki gyászol, az érti meg.

Mosolyukat bús, mély távolból követem.
Bánatos lesz arcuk, míg vászonra teszem,
És tán, mégis lesz szentképem,... úgy hiszem

Linn Márton: Nemsokára tavasz lesz

Nemsokára jön a tavasz, kikelet.
Zöld színűre festi át a ligetet.
Virágillat tölti be a levegőt.
Birkanyájak lepik el a legelőt.

Puli kutya fogja őket terelni.
Oda, ahol jókat lehet legelni.
Meglátszik a négylábúnak tudása.
Juhászbojtár, ballagni fog utána.

Madárdaltól, hangos lesz a kiserdő.
Pillangóktól lesz, színes a zöld mező.
Bokrok alatt, nyuszika fog megbújni.
Pitypangot, a szellő fogja szétfújni.

Lesz a szívben valakinek, kis helye.
Eljö majd, a szerelemnek ideje.
Hisz a tavasz, szerelemnek évszaka.
Álmát szövi, minden kislány éjszaka.

Teljesüljön minden vágy, mit szeretne.
Eljen mindig boldogan és nevetve.
Ne kísértsek soha őt a rossz álmok.
Álmában is szeressék a barátok.

Akkor is szeress, ha fáj!

Akiket valóban szeretnek,
azt fel lehet ismerni.
A boldogság rájuk van írva,
lelküket körül lengi.

Ha lelkedből jó a szeretet,
az érzés boldoggá tesz.
Szíved egyre jobban kitárul,
és a magból, virág lesz.

Hagyd azt a virágot megnőni,
elhervadni ne engedd.
Öntözgesd, édesgesd azt mindig,
mert a szívedben serkedt.

Szeress mindig teljes szíveddel,
ne törődj azzal, ha fáj.
Nagyon vigyázz, nehogy eltűnjön,
úgy mint valami bűbáj.

Ha elveszted azt a virágot,
mindig látod a szirmát.
Álmodban is megjelenik
megtalálja a módját.

Akarsz-e segíteni?

Segíteni akarsz neki?
Hagyd, hogy csinálja egyedül.
Netán megbotlik, majd felkel,
de megtanulja cefetül.

Bukástól sokat fejlődik,
mert saját hibából tanul.
Ha tudás erejét érzi,
soha sem marad ő alul

Nem segítesz azzal soha,
Ha megcsinálod helyette.
De azzal sem, ha hibázik,
te meg pálcát törsz felette.

Ha tovább megy, azért figyeld,
szorgalmával mit érhet el.
Hagyd az útján végigmenni,
mert úgy azzal többet teszel.

Hidd el, végül megköszöni,
ahogy te őt segítetted.
Majd azt is megköszöni, hogy
hagytál néki életteret.

Lóránt József:

Életem és a természet

Hófehér tél volt, amikor megszülettem,
Ha udvarra vittek, csillag ragyogott felettem.
Névnapomon eljött végre a meleg tavasz,
Körülöttem minden zöld lett, fák, udvar, terasz.
Tavaszt érzett minden madár, virág, erdő,
Madárdal a természetben, csodálattal zengő.
Éjszaka, hajnalban, nappal, késő este,
Millió hang zúgott-zengett, egy ütemre.
Dallamuk szívemet, tájaink szememet,
Nap-nap után, egy életre elbűvölte.
Tengerként ringott az arany búzatábla,
Élénken ragyogott, falum minden virága.
Majd megérkezett az ősz, szilvakéken,
Hamvas-édes szőlőn, sárga-piros almán
És mi habzsoltuk, vadvirágok közt járván,
A természet minden ízét, minden illatát.
S betelve e sok gyönyörűséggel,
Boldogság tölt el, hogy életemben,
E szép természet gyermeke lehettem.

2021 Tavasz

Szemünk, szívünk, szerelmünk,
Érzi a tavasz gyönyörű illatát,
Virágos fákon, réteken,
Lehet, hogy álmot látsz?

Most félelemmel fekszel, ébredsz,
Agyadban nyüzsög a gondolat,
Vajon megtámad-e a „covid” vírus,
Vagy melletted elhalad?

Éltél háborút, forradalmat, nehéz éveket,
Minden erőddel teremtetted,
Utódaidnak reményt, boldog éveket,
Gürcölve hoztad számukra a szebb életet.

Korunk és koruk gyermekei élvezik-e,
A már megteremtett békét?
Vagy útjuk romboló végzetbe vezet,

Állítsátok meg a pusztulás végét.
Közös akarattal és megtisztult lélekkel,
Irtsuk ki magunkból a „gyűlölet érzetét”,
Megteremtve minden ember igazságát,
Érző szívvel várjuk, létezésünk értelmét.

Mindnyájunknak fel kell venni,
Sorsunk megváltó keresztjét,
Mosott lábbal lépünk tiszta útra,
Nyerjük új életet, boldog békét.

Elszámoláskor majd tiszta szívvel,
Látva a gyönyörű, virágzó tavaszt,
Élvezzük megújuló szép új életünk,
Tűnj el vírus, ne húzunk több ravaszt.

Álom a jövőről

Háromszor volt egy az álmom,
Földkirály járt a szobámban,
Annyit mondott csak baljósan:
Úgy jártok, mint a favágók,
Ők az erdőt addig, addig vágják,
Oxigén hiányában, haláltáncukat járták.

Újabb álmon mily szomorú,
Zajlik a harmadik nagy háború.
Fegyvergyárak egymásnak esve,
Világnépét küldik ütközetre.
Rombolás, sírás, veszélyes vírusok,
Éhség, szomjúság, ebben elpusztultok.

Vagy lesznek még sokan, akik ellenállnak,
A sok kegyetlen, szörnyű valóságnak.
„Vagy lesz új értelme”, új nemzedékünknek,
Gonoszt, háborút, „vírusokat”, ők elűznek.
Majd a sokat várt „világbékét” megteremtve,
Népek, nemzetek, boldogan ünnepelnek.

Ezért álljunk ki bátran, kiáltsuk hangosan,
Szeresd az embert, ne öld barátodat.
Soha, de soha ne lépj, az izgatók útjára,
Igazadért bátran állj ki az utcára.
Elveinkben, embertársainkkal összefogva,
Szebb jövőnket teremtsük meg újra.

.....

Magyar Istvánné:

Évszakok

Március a tavasz első hónapja,
Mely nevét a Marsról kapta.
Nagyon várjuk már a jöttét,
S feledjük a tél végét.

Nyílnak a hóvirágok,
Pompáznak a nárciszok.
Kedvünk a jobb lesz,
Ha ezeket látjuk.
Nagyokat lehet sétálni,
Jó levegőt szívni.

Kertben dolgozni,
Vetni, kapálni.

Ha elmúlik a tavasz,
Jön a nyár, a sok napsütés.
Élvezhetjük a D vitamin
Minden erejét.

Egészségesen élni,
Amiért sokat kell tenni.
Mozogni, sétálni,
Sok gyümölcsöt enni.
Sokat kirándulni, strandra járni,
Barátokkal utazni, világot látni.
Kikapcsolódni, minden percét élvezni,
Oly rövid az élet, használjuk ki, megéri.

Sokat kirándulni, strandra járni,
Barátokkal utazni, világot látni.
Kikapcsolódni, minden percét élvezni,
Oly rövid az élet, használjuk ki, megéri.

Ha majd beköszönt az ősz,
A betakarulások ideje,
Erre az időre érik be,
Munkánk gyümölcse.

Begyűjtjük amit vetettünk,
Szőlőt szedünk, szüretelünk.

Lesz must, finom bor,
Kortyolgatjuk esténként a forralt bort.

Aztán jön a hideg tél,
A jó időnek vége.
Hamar elszáll,
Mint minden évbe.

S ha megérjük a jövő évet,
Alig várjuk a tavasz eljöttét.
Újult erővel kezdünk mindent újra,
Legyen egészség minden évszakba.

.....

Márton Zsóka - Ferencz Győző:

Életünk 60 tavasza Télvégi kikelet

Nekünk február lett az örök kikelet.
Tudjuk: naptár szerint egy így mégsem lehet,
mégis február lett életünk tavasza.
Ennek 60 éve – az élet így hozta.
Azóta nálunk a boldogság ideje,
Zalaszenthálya lett a kikelet helye.

„Emlékszel?”
„Emlékszem,
hiszen nem régen volt -
a 60 esztendőn
apró rávarrott folt.

Zalaszenthályon
esett meg az eset,
hogy
A tanácsitkár
ott összeesketett.

A bevallott „igenért”
életfogytigos járt,
ezzel adták össze
akkor az ifjú párt.

A szépséges Erzsébet
nem is volt szép ara -
gyönyörű mindössze,
okos, csinos maga.

Eltelt hat évtized -
tavaszvirág rája.
A férj nem szereti - ,
most már csak imádja.

A legújabb élmény?
Itt a dédunoka!
Így a büszkeségre
meg van minden oka.

Az akkori „igen”
járt életfogytiglannal,
ezt még nem sejtette
a menyasszony-angyal.

De most már jól tudja ,
jól tudta a dolgát, -
ez az életfogytig
a legszebbik fogság.

Végigtekintve most
hetedhét határon,
hat évtized múltán
ma éppúgy imádom.

Lehet kérdés: mi a
hat tized hatalma?
Folytonos megértés -
mely még mindig tart ma.

Legyen tehát írva
a földön, az égen:
nem a fele-ségem,
de az egész-ségem!

Egész életemben
mindig élt a remény:
életem lottóján
ő a főnyeremény.

Ő lett életemben
a megvalósult álom.
Most már nem szeretem.
MINDÖSSZE IMÁDOM!

60 éve tart a virágos kikelet,
amit elfeledni többé már nem lehet.
Fél századnál több, hogy Egerszeg a haza,
itt borul virágba február tavasza.
Van egy pompás lányunk
és két szép unokánk -
mind a három csakis
megbecsülést hozott ránk!

Új tavaszunkban egy friss virágunk is lett :
dédunokánk az 5 éves derék legény: Benett
Eltelt együtt boldogságban
ez a 6 tavaszi évtized.
Főnyeremény, hogy e 6-ost
együtt éltünk le Teveled.

Várjuk, hogy eljöjjön
több évtized tovább,
hogy együtt ünnepelhessünk
ez a remek család !

Molnár Gyuláné:

Tavaszi örömök

Csipp-csepp, olvadnak a hópelyhek,
A napsugár hatására eltűnnek.
De jó! Kertünkben megmutatta magát a téltemető
virág,
S amott a sarokban kidugja hegyes fejecskéjét a
hóvirág.
A zöldellő hegyoldal is ontja színeit,
Előcsalogatja bokrainak illatával méheite.
Itt a kikelet; árasztja a csodát, a szénfejű cinke
édes dalát.
Selymes virágát bontja a som, a nyitnikék
felhangzik valahol.
Lila és fehér ibolya kelyhét tartja,
Az illatos kis csokor a nőnap virága.
A szomszéd néni kitarja ablakát, lengeti a szél a
száradó ruhát.
A fák is ébrednek, színes palástot ölt a mandula,
mellette megrázza rügyeit a barackfa.
Rikító sárgán bólogat az aranyeső

Sorban igyekszik hajtásaival a rózsatő.
A tulipán is törekedik a Nap felé,
s versenyre kel a másikkal, az illatozó jácinttal.
Szorgos munka folyik a madárvilágban,
rakják a biztonságos fészket a fiókáknak.
Remény, vágy hajtja az embert kertjébe,
morzsolják a rögöket, magot vetnek bele.
Még nincs lombos fa, de a verőfény segít
a rügyeknek.
Naponta zöldebb lesz az ág, a domboldal,
hol gyerekként visongva gurultam.
Április, a bolondos, nagyon változatos,
vége felé a táj túrázóktól hangos.
Én magam a gyöngyvirágot szedtem,
játékból menyasszonyi csokrot kötöttem.
Május hónap már néha a nyarat idézi,
Szokás a szerelem hónapjának nevezni.
Orgonaillat önti el ilyenkor a szobámat,
ekkor köszöntjük az édesanyánkat.
Minden évben tavasszal, ha tudom mozgatni a
lábam,
kimegyek csodálni a zendülő világot.
Lelkem fiatal lesz, arcom kipirul,
szemem ragyog, és úgy érzem boldog vagyok.

Paczolay Ilona:

Tavaszi, rövid

Tavasz van, újra, hát,
ölt a föld új ruhát..
tavasz van, ébredő,
virágok, mind elő!

Március

Így tavasszal a paraszti
vénam ágaskodik bennem:
miért nincs legalább
egy kicsinyke kertem?

Világjárvány, 2020.07. 19.

Körbejárván az egész világot
oly helyzetet teremtett, mit senki sem látott,
szkafanderben dolgoznak a szegény munkások,
operatív törzs rendelve sok ukászt küld rájuk.
Agyunkra mennek már ezen változások.
Tizennégy millió beteg van ezidáig világszerte
és halottak hatszáz ezren eddig elkönyvelve.
Meddig is tarthat még e bizonytalan helyzet,
melyet elképzelni is sok volt, mégis így kellett.
A brüsszeli tárgyalások mily eredményt hoznak?
Kinyíffanó gazdaságok nem jönnek jól soknak,
sok szegény országnak: ha nem lesz elég pénz,
elveszti csődökben maradék reményét!
Félelem húz minket vissza azt is gondolván,
hogy a nyakunkon már a második hullám.
Oltóanyag kéne mielőbb azért is,
hogy véget érhesen több hónapos krízis.

Jobbra várakozás, még 2020 júliusban

Sötét árnyak borítják szép egünk,
hiába duzzadt virágzó tavasz,
reménytelenség utazik velünk,
múltban, jelenben félelem maraszt.

Járványos bús idő így halad,
reménykedve várjuk a végét.
Süssön ránk újra a tiszta Nap,
ragyogjon ránk megint a kék ég!

Szeretlek

Szép tavaszi időben
ringass el!
Virágok illatával,
bokrok zöld, éledő
bársonyával
ringass el
és végre végy erős kezébe.
Kérdezem:
Még igazán szeretsz-e?

Modernebbet

Válladon érik a görnyedés súlya,
ifjúság-mulasztó hervadás búa.
Aszottá senyveszti langy-puha tested,
időd döccenését nekieresztet...

Reménye a kisebbségnek

Bújnak sötétbe, bújnak fénybe
bújnak a tűző napsütésbe,
szegénységüket ingük rontja,
nem nekik szól a hárfák húrja.

Elárvultak már réges-régen,
nincsen hazájuk földön, égen.
Szívük zárt, kulcs nem is nyitja,
ősi múltukat sírják vissza.

Zöldet kívánnak szivárványba,
több jót a hűtlen elhagyásba.
Mosolyukat mind titkolják
és várják sújtó Isten ujját

Hogyan lehetne segíteni,
őket a bajból kimenteni?
Bárcsak találnánk meg a módját,
Kiismerhetnének szívük titkát!.

Kívánság, mely soha

Felhőtlen ég alatt,
tűnő napsütésben.
napbarnította emberek között
leanderek alatt,
illatos ligetek zöld pázsitjain,
tenger hús vizében,
valamely otthon halk, nagy csendjében
jó lenne Veled lennem.

.....

Soós József: Suhan a tavasz

Óh Uram! – mennyire vártam: a
virradat fénye az ég peremére
kúszik, s reggeli ködre terül.

Rügy-teli ágra. S tarka virágra, ha
ébred az erdő, a bánat elül.

Hajnali csöndben, könnyű örömben
füröszt a tisztás. Érik a dal.

Libben a szárnya, pillangó száll a
frissítő lében. Élni akar.

Táncolnak fények, táncolnak árnyak,
nyílik a sárga téltemető.

Fenn a kék égen szikrázó fényben
suhan a tavasz, s fényes a szellő.

Március

I.

Borospincék
dőlt boronafalán
porosodik a déli napsugár.

Sasszárnya van a szélnek,
lobognak a kigombolt ingű fák.
Ibolya-alkonyok jönnek.
Nyílik a szelíd hóvirág.

II.

Tűnik a hó, a jég,
sunyi fagy-hatalom.
Dübörög a rüggyel jött forradalom.

Suhanc szelek nyargalásznak

Kicsiny patak
Locsog-fecseg
Tavasztváró
Tükre remeg

Hótakarta
Jégbefödte -
Lepke táncot
Lejt fölötte

Napsugár lágy
És ölelő
Készülődik
Már az idő

Suhanc szelek
Nyargalásznak
Meglibbentik
A szoknyákat

Alkony ha jó
Lobban már a
Kankalinnak
Sárga lángja

Ami színes
Csak az a szép
Fullaszt a tél
A szürkesség

Könyv nélkül tudom a tavaszt

Könyv nélkül tudom a tavaszt

pataknak szagával
erdő illatával
hetyke szelek rázta
jajongó ágú fákkal

Kék mezőben szárad a nap

pernye pereg, hold hunyorog
föltéve egy fakeresztre
szép zalai dombok megett
virágra vadászik az este

Rámborul az égnek csillagsöndje

Szűcs Ilona: Faluban az élet

Hol a fények megfakulnak
szegény ember háza
elbitangolt örömeknek
kopottas tanyája

asszonynépek a hajnallal
versenyt futva kelnek
szent magányban tenyérbe hullt
üdvözítő percek

kemencében jó parázson
sülnek a kenyerek
illatával részegülnek
az éhes gyerekek

kenyérlángos fokhagymával
tejföllel megkenve
ettől lesz a gyerek hasnak
gömbölyű a kedve

ötakilósra hízott cipők
kíváncos lányok
pirospozsgás orcájukon
tűz virága táncol

szemétdombon a vén kakas
ébreszti a reggelt
megtelik a zsojtár szája
habos meleg tejjel

frissen köpült ízes vajjal
egy bögre íróval
nem cserélne a gazdasszony
a szolgabíróval

anyja karján a pendelyes
örül az új napnak
fogatlan kis mosolyában
pelyhes csókok laknak

Márciusi zászló

ebbenő lendület
rebbenő remény
tékozló tisztaság
voltam hajdan én

márciusi zászló -
lobogtam öntudatlanul
megcsalt ifjúságom
szívemre alkonyult

az idő is megállt -
halk zsoltárt orgonál
ködökbe öltözött
ősi pannon táj

a felkelő nap sugara
beragyogja fénnel
a szegénység árnyékában
mankót nyújt az élet.

Március

Hópelyhek szállingóznak sorban
erejét fitogtatja a szél
hótakaró puha melegében
rügyet bont a szunnyadó levél

fagyot tüsszögve röpködnek
tarajos mínuszok
föld méhéből útra kelnek
bíbor tavasz-magok

ködpárában megmártóznak
szelíd-hátú dombok
fűszálakon csilingelnek
esőcsepp-harangok

felengedett a föld fagya
rügyeznek a rózsák
harmat csillan a március
színes lobogóján

a gólyák már hazatértek
tavasz üdvözlésre
esőcseppek csordogálnak
zöldülő vetésre

remény-bimbó nyiladozik
orgonafa ágon
nap aranya szerelem-port
hinteget a tájon

növény, állat és emberek
élet-himnusz zengnek
boldog zsvajgás hangja száll
kacagó egekbe

Takács László:

Tavaszz

Még hidegen fénylik a füstszínű reggel,
még hősagú harmaton siklik a Nap.
De érzem szívemben a rügy fakadását,
amint lelkem tüzével megsimogat.

Még hallok a tegnapot mélybe halódni,
még utolsót zendül tél fejedelem.
De illat ruháját már föl készül venni,
hogy átvegye jussát egy új szerelem.

Még hallok a kertben az éj susogását,
még csábít a tegnap, a múlt hívogat.
De álomból sarjad a hősagú reggel,
tavasz tündére hús csókot ad.

Még ábrándos szívem benne az éjben,
még csillagok alatt alszik a lét.
De szárnyait bontja lelkem e kéjben,
keresi, vágyja már szép örömet.

Még képzetem ring a téli magányban,
még várat magára sok gyönyörű szép.
De ezernyi hanggal dőzsöl az élet,
szívemben már izzik az újjászületés.

.....

Tatár Lajosné:

Ki a Nő?

Szeretet adó, szeretetet igénylő a NŐ!
Örök szerető a: NŐ.
Társ, élettárs ember Ő.
Nem kisebb egyenlő.
Mindig jelen van és cselekvő.
Nélküle nincs múlt, jelen és jövő.
Ezért fogd a kezét, öleld át, adj neki erőt.
Szeresd! Szeresd! Őt!
Az örök társat a barátnőt.
A szépet, a jót a szeretőt, a Nőt.

Délutáni merengés!

Zajos csend vesz körül, s elgondolkozom.
Sok-sok év telt el a nagy közösségben.
Most sajnos egyedül vagyok.
Az éveim súlya alatt görnyedezik a gondolat.
Mennyien szerettek és én is szerettem.
Felsorolni sem tudom hányan elmentek.
Jöttek helyettük újak, lettek új kapcsolatok,
Mégis üresebb minden, magam vagyok.
Nem érzem a lélek tiszta rezgését.
Zavar a mélyére helyetti felszínesség.
Anyagi világunkban van az erő.
A szellemi tisztasága gyengülő.
Sokan a mani csörömpölését szeretik hallani.

A szív zenéjét nem képesek felfogni.
Család, barát mind kirekesztve,
Rohannak, rohannak a pénzt keresve.
De az évek múlnak s észre sem veszik,
Hogy üresen élnek, s csak a pénzt szeretik.
Ilyen világban élünk, s fáj nagyon, hogy nincs igaz
szeretet, minden a vagyon.
Pedig az érték nem a drágakövekben van, hanem
a lélek mélyén, ha felcsillan.
Jóságot és szeretetet kellene adni.
Jóval, jót tenni és nem önzően élni.

.....

Tilingerné Gerlei Ilona:

Tavaszköszöntő

Mély álmából ébred
a természet,
s virág-ruhát
öltének majd a fák.

Az erdőben üget az őzike,
reá süt a nap aranyló fénye.
Szelek szárnyán érkezik a kikelet,
báránylehők tükröződnek a tó vizében.

Lassan a gólyák is hazatérnek
s csivitelnek
fészük mélyén
a villásfarkú fecskék.

S fenn az azúrkék égen,
ragyogó napsütésben
egy pacsirta szálldogál,
és énekével a tavaszt köszönti már.

Tulok Teréz: Tavaszcímáró

A jégcsapok olvadoznak, simogat az enyhe szél.
Félre billent hósapkával elballag a hideg tél.
Kezén-lábán a víz csöpgög, már távolról integet,
Kopasz ágon a rügy pattan, újra itt a kikelet!

Enyhe szellő a ködfátylat darabokra tépi szét,
A pacsirta is felébredt, hallottam az énekét.
Vékony már a hó dunnája, itt-ott rongyos is kicsit,
Zöld fűszál közt a hóvirág fehér feje kivirít.

A tavaszi napsugárban melegsik az őzike.
Az erdőséli zöld fű között kinyílt a tőzike.
Fecske madár fészkére száll, hallatja:csivít-csivít!
Azt csicsergi hogy az apró, kék ibolya is kinyílt.

.....

Varjasi Gábor: Tavaszcímáró – 2021

Nagyon vártalak, tavaly, mint szerelmét a kamasz,
Helyetted a pandémia zúdult ránk s nem Te,
tavasz.

Először csak ijesztgettél nagyon bennünket,
Bezárkóztunk, s nem éltük régi életünket.

Később már valóban ritkítottad sorunkat,
Megismertük jobban egymást, s önmagunkat.
Emlékeztünk csak, milyen is, ha átölel az unokánk,
Helyette esténként, csak számítógépen vártak
ránk.

Elvetted a gyermekektől a ballagást, azt
az emléket,
Mely sok év múlva képviselne majd óriási értéket.
A szülő nem leshette meg az elsőben kis
nebulóját,
Helyette sírva igazgatta arcát takaró maszkját.

Nem volt igazi a nyár, nem nyaralhatott a család,
Hisz sok ember munkáját is elvetted, te galád!
A „tinédzserek” nem egymással voltak hanem az
ősökkel,
így a dackorszakuk sem lehetett tele mérges kis
hősökkel.

Elmaradtak a fényes esküvők, vidám lakodalmak,
Tönkretetted szép álmát ezzel rengeteg leánynak.
Hiába a szent adventi várakozás majd a kisült
kalácsom
Ha csak a „NET”- en láthatom, ölelhetem
családom.

Én szerencsés vagyok - hisz - panaszkodhatom,
De te elvetted tőlem örökre néhány jó barátom.
Ne várj tőlem hálát azért, mert tanítottad a dolgok
értékét:
Tudom már milyen nagy öröm egy csapattal együtt
lenni,
Beszélgetni, sétálni, mulatni, táncolni és vígan

Gólya mama a kéményen otthonára rátalál.
Igazgatja már a fészket. Tojást kéne rakni már!
Amikor a kéményre száll, akkor mindig kelepel.
Gólya papa a szomszédból vele folyton felesel.

Épp eleget áztunk, fáztunk, hideg volt a hosszú
tél,
Sokat táncolt itt közöttünk a jeges északi szél.
Kopogtatnak, és betoppan: Sándor, József,
Benedek!
Nyissátok ki a zsákokot! Hoztatok-e meleget?

Sötét felhő fent az égen, csipp-csepp, csepeg az
eresz.
Újra szalad a kis patak, medrében helyet keres.
Felcsillan három arany hal, hátukra sült a Nap,
Alvó természet felébred! Minden új erőre kap!

énekelni,
A nagy családot ünnepen együtt látni, bennük
gyönyörködni,
Csak úgy szabadon vidáman, felhőtlenül
boldognak lenni.
Most újra jön ez a szép szerelmes évszak, várjuk
ismét,
Remélve, hogy elhozza a nyugalmat, s lelkünkben
békét!
Helyette, most erősebben támadsz, és veszed el
sokak életét?
Értsd meg, nem csak az öregek életét kurtítod,
rongálod,
Hisz kik még szinte nem is éltek azoknak sorsát is
bántod.
Ha nagyon kell hát mindenünk, testünk, lelkünk
néked odaadjuk,
Csak ígérd meg, hogy ezzel gyermekünk, unokánk
életét szolgáljuk.

Szeretném hogy, örökre levehesse mindenki a
maszkját,
Hadd lássuk egymás boldog, vidám, mosolygós
arcát
Kiülhessek a parkba a másik ember mellé,
beszélni,
Vagy este bemehessek az ivóba sörözni, borozni.
Teljenek meg élettél, a most kihalt elárvult klubok,
Nyáron működjenek már a táborok, és a strandok!

Hadd érezzem az ibolya, a jácint illatát,
Ne pedig az FFP 3. gépies állandó szagát!
A tinik újra egymással bandázzanak az utcán a
térén,
Az öregek meg együtt kirándulgassanak, mint
régén.

Érjen már véget ez az örület,
tavaszt akarok, hisz itt a kikelet.
Ha nem adod a régít, az sem baj, csak adj
EMBERI ÉLETET!

Vida Balog Jeva:

Úgy jöttem

Úgy jöttem hozzád, mint - idegen,
lesütött szemmel, hidegen,
sebeim nyalva, nem néztem rád,
begubóztam, mint egy madár.

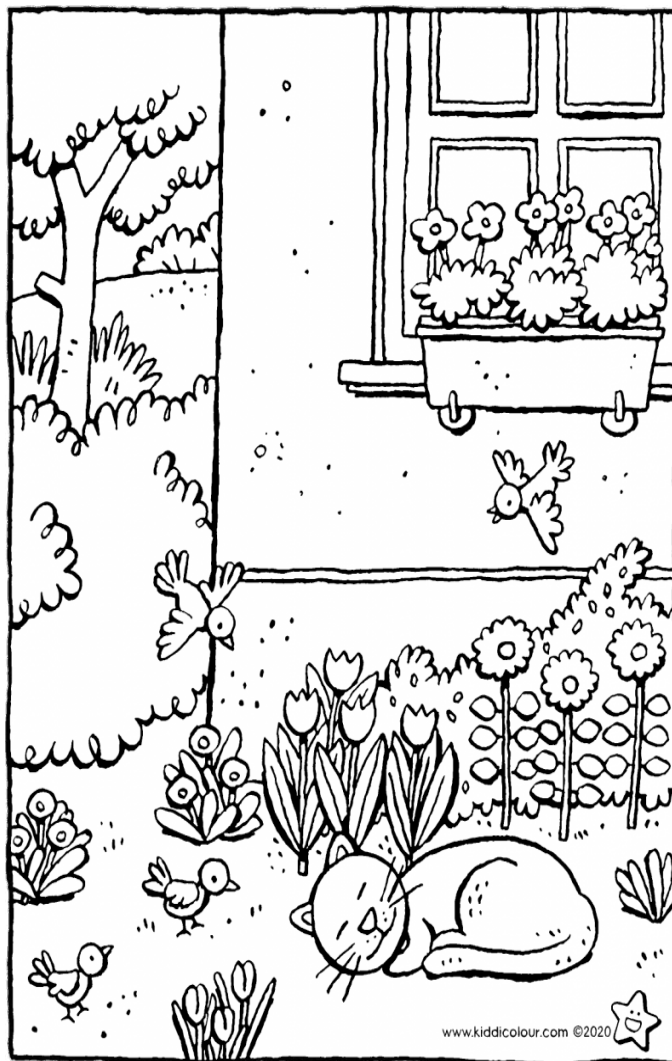
Úgy jöttem hozzád, mint - vándor,
éhesen, szomjasan, fázon,
megrepedt szívvel, lélektelenül,
jöttem, mint éj - érzéketlenül.

Úgy jöttem hozzád, mint - remete,
lelkem a porba temetve,
némán hallgattam, nem nyílt a szám,
bensőmben ott ült, a fájdó magány.

Úgy jöttem hozzád, mint - zarándok,
éhségtől gyötört, átfázott,
Földet kétszer is körbe jártam,
de nyugalmat, sehol sem találtam.

Úgy jöttem hozzád, mint - gyermek,
hittel, reménnyel betelve,
meghajtott hátal, térdre rogyva,
eddig életem félre dobva.

Úgy jöttél hozzám, mint - Szeretet,
bűnöket elfeledve,
hittel, reménnyel, örömmel,
Örökkévaló kegyelemmel.

Vidovicsné Bene Erzsébet:

Tavaszcím

Nincsen már hófoslány a hűlt halmokon,
a fű zöldül rajtuk üdén, gazdagon.
Ébredő dombok közt szellő oson,
orgona rügyezik a déli oldalon.

Mélyedő partok közt gyors patak szalad,
vígán ficáncolnak a folyami halak.
Ágas fákon, bokron csalogány énekel,
készül, hisz hamarosan költenie kell.

A gólya mintha többé nem lenne tél,
a halastóparton büszkén lépdegél.
Társa várja, nincs fióka még,
fészük fedele a mosolygó kék ég.

Alkonykor megszólal a víg citera.
Háttérben felcsendül a lányok dala.
Gyöngyharmat száll le a pirkadó hajnalra,
kedvesről álmodik a társra vágyó gida.

Kertjét szorgos gazda ássa, szántogatja,
a kis ágyásokat sorba parcellázza.
Homlok verítékét letörli, felsóhajt:
Eh... munkámnak lesz-e gyümölcse majd?

Ha a gondos gazda a magot elveté,
bizakodva tekint a jövő elé.
Csendes, kegyes esőt kíván mielőbb,
hiszi, hogy a vetése életre kél.

Az ember, ki áldásos termést remél,
nem tudja biztosan, mi lesz majd a vég.
Siker koronázza -é igyekezetét,
vagy, a remélt tavasz várakozik még.

Vizsi Imre: Böllérkedés

Nagyiéknál félénken jártam
Kisgyermekként kocaölést láttam
A kocát a sógorok megölték hárman
Kivitték a kertbe a srágon.

Szalmával betakarták hárman
Otthagyták a kockát a kerti határban.
Pitvarba mentek pálinka ivásra
Visszatérve nem találtak a kocára.

Keresték a kocát a kertek aljába
Megtalálták a szomszéd pajtájába.
A szőrét leperzselték simára
Viccelve emlékeztek a vándorló kocára.

Pihentető erdő

Virágos mező peremén
Dombjának tetején
Zöld mező közepén
Sétáltam könnyedén.

Kopácsoló harkály zenéjén
Botladozó őzek szemlélén
Az erdő avarjának tetején
Gombát szedtem annak idején.

Az erdő színes csillogó környezet
Nekem az ittlét sétáló élvezet.
Amit nekem az erdő adott ezalatt
Az egy pihentető sokszáz pillanat.

Játszani szeretek

A sakk játékot kedvelem
A bábukat vezetem
Az órát kezelem
Az idő elmúlása türelem.

Vesztes is lehetek
Döntetlent is elérhetek
Győztes is lehetek
Ezért játszani szeretek.

Kik vagytoki ti Magyarok?

Ezeréves Magyarok Európába ti kik vagytok?
E földrészen sokszor kitagadottá váltatok.
Nektek a szabadság mindig fontos dolog volt
Sokszor elvették tőletek euró-ázsiai hatalmak.

Többször megvédtétek az európaiak földjeit
Török – Tatár hordáktól, annak népeit.
Rabságban szenvedve túléltetétek annak hosszú
éveit
S ti mégsem értékeltétek e népnek szenvedéseit.

A Monarchia kezdte az első világháborút
Mégis a Magyarok szenvedték el annak keserves
terheit.

Trianonban elszakítottátok magyar testvéreink
ezreit,
Ők azok, akik ma is nehezen viselik annak terheit.

Ezeréves Magyarok száz éves csonka országban
élve

Elszakadt testvéreinket segítve sikeresen élünk.
Európa! Mi sok áldozatot, tudóst, művészt adtunk
tinéktek

Mi ennyi balítélet után is barátságban kívánunk
élni véletek.

2020 éve

Kétezerhús év a világ járvány éve!
Kiáltunk hozzád Istenünk mikor lesz ennek vége?
Mit tettünk, hogy ilyen szenvedést kell elviselnünk
érte?

Hogy javíthatjuk ki e tettet a jövőendő létre?

Visszagondolva a világjárványok éveire,
Most is a világot ilyen csapás érte.
Idős nagyszüleinknek miért kell szenvedni érte?
Ilyen szomorú lett az ő életük vége!

Balázsne Tamása Ilona: Visszajöttek a gólyaink

Már régi és jól összeszokott párosnak bizonyult a faluban fészkelő gólyapár: Lujzika és Matyó. Dél vagy Közép-Európában járhattak, amikor Lujzika bízta a párját: tudom, hogy fáradt vagy, de tűrjél egy kicsit, nemsokára a mi kis hazánkba érünk.

Mire Matyó elkelepel te magát: „Kelep-kelep már érzem, látom Magyarországon járunk, mások a növények, fák, illatok, házak, mint máshol. Ez a mi hazánk Lujzikám, mint a gyermekmondókában: a gyerekek itt gyógyítanak bennünket, síppal, dobbal, nádi hegedűvel.”

„Figyelj, itt vagyunk!” – ujjongva kelepelt, itt a kis fatornyos falu Göcsej szívében.

Az önkormányzat udvarán, egy pózna tetején van a fészük a gólya párnak.

A napokban láttam őket, ahogy a faluban végig csordogáló kis patakocskában békák, más eleség után kutatnak. Jobban figyeltem őket, és együtt rezdült a szívem velük, amikor arra lettem figyelmes, a fészekrakásról, családról kelepeltek.

Nagyon összehangoltan készülnek, hogy a jó idő elmúltával a családdal Afrikába tudjanak költözni. Három kis lányka gólyával: Fancsival, Mircsivel, Dorcival bővült a fészekalja.

A jó meleg és az élelem miatt a másik hazájukba, Délre repülnek, nem úgy szeretik az ottani hazájukat, mint Magyarországot, és családot alapítani is mindig itt szoktak.

.....

M. Csóti Ágnes:

Balatonfüred, Koloska völgy...

Lassan a pandémia második évébe lépünk. Oltakozásra jelentkeztünk, csak megvalósításra várok. Alvás előtt még, ránéztem a facebookra. Gondoltam végig futom az oldalt, hátha látok valami érdekes hírt, ami reggelre eltűnhet. Akkor került elélem Ali, aki egy videóban Balatonfüredre a Koloska völgybe invitált. Alig 20 perc, igyekeztem a fiúval lépést tartani. Jött a felismerés, hiszen én már jártam itt! Csak azt nem tudtam, hogy ezt a vidéket hogyan nevezték!

Történetem az ötvenes évek végére datálódik, második osztályt befejeztem, írni, olvasni már tudtam. Kiskőrösön éltem szüleim negyedik gyermekeként és a keveset evők táborába tartoztam. Nagyon vékony voltam, majd elvitt a szél, ezért küldtek el nyaralni. Szomszédban lakott Nanika, több unokával, mi lánya gyermekeit ismertük. Petit és hűgát, Katit, aki egy évvel idősebb volt nálam. Amikor nagyinál időztek sokat játszottunk, a darula dombon. Kergettünk egymást egyik fától a másikig, vagy bújócskáztunk a házak udvarán.

Család Balatonfüredre költözött. Toncsi bácsi, az édesapa, ha jól emlékszem az Állami Kórház gazdasági igazgatója, és azon a nyáron egy hónapig náluk lehettem. Ki vitt oda? Talán apukám, anyám a családot látta el. Ottmaradtam. Örültem, hogy egy ilyen különleges helyre kerültem. Kórházhoz közel volt a Balaton, amit a sétányról lehetett megközelíteni. Az épület mellett a parkban annyi rózsza illatozott, amennyit előtte soha nem láttam. Séta helyett mi jókat bújócskáztunk ott.

Kati és Peti mindenhová bejáratos volt. Amikor megérkeztem vittek magukkal, hogy megmutassák a helyeket ahol játszani szoktak. Bejártuk az egész épületet, szinte a pincétől a padlásig. Olykor a kórház dísztermében rohángáltunk hatalmas székek és az asztal körül, nem féltünk egymást kergetni. Ha a kanyart rosszul vettük be, szék dübörögve omlott a földre, és mi sikítva, futva menekültünk. Főleg én. Minden egy csoda egy vidéki kislánynak, aki előtte csak a szomszéd udvarig jutott el. A két gyerekkel sok mindent felfedezhettem.

Toncsi bácsi hétvégém megkérdezte, — mit szeretnétek enni, mert akkor jövő héten, azt főznek a konyhán! Hát ez remek! Töltött paprikát kértem. Toncsi bácsiról lehetett volna mintázni az utolsó úriembert. Hozzá hasonlóval előtte nem találkoztam. Katonatisztként vett részt a doni harcokban, majd hazakerült így a gyerekei születését megérhette. Mindenkivel, nagy tisztelettel beszélt, bárki megállította, ahhoz volt egy kedves szava.

Kati édesanyját, Lenke nénit csodáltam. Színésznőnek tanult, de gyerekei születése után feladta azt. Kati akkor tanult zongorázni. Délelőtt gyakorolt, olykor mellé telepedtem, mert a Für Elizt akár reggeltől estig hallgattam volna. Mindig kértem, hogy játssza. Egy nap leültetett rám parancsolt, — tanuld meg, ha hallani akarod! Szerencsére belefért az időmbe, egy hónap alatt az első futamokat sikerült a fejembe rögzíteni. Nagy bánatomra szerény kis tudományomat később senkinek nem tudtam bemutatni, — mert nem találtam egy üres zongorát, ami mellé leülhettem. Péter sem maradt sokáig egyedül. Alföldről, ahol előtte a család élt, egy fiút hoztak nyaralni. Húga akkor halt meg, talán fehérvérűségben. Azt mondták, de hogy az milyen betegség, amiben egy gyerek meghal azt el sem tudtam képzelni. Nagyon sajnáltam. Nagypapám temetésére emlékszem. Az öregeket temetjük, csak az élt bennem! Hozták kicsit felejteni, ne sírjon egész nap és legyen kivel játszani. Létszám négyre növekedett. Bújócskázó helyekre vittük

ezt nagyon élveztem, hiszen számomra sem volt már ismeretlen.

Egy furcsa dolog azért történt, amiben főszerepet játszottam. Kátival a konyhában főztünk, persze csak játékból, de a fiúk mindig csúfoltak minket.

— Bolondok vagytok! — mondta a vendég fiú. — Úgy viselkedtek mintha valódi ételt főznétek és azt jó ízűen el is fogyassátok! — kikapta kezemből az egyik edényt.

— Mit lehet ebben főzni? Csak a semmit kevered, nem látod! — és kinevett minket. Amit rossz néven vettem. Fiúhoz ugrottam, szinte elemi erővel belekapaszkodtam az ingébe és jól megráztam. Ami aztán a gombolásnál elszakadt. Nagyon meglepődtem. Csak bátyáim voltak és egy nyolc évvel idősebb nővérem. Ők nem csúfoltak, nem vették el a játékom. Sajnáltam, hogy kárt tettem ruhájában, nem hittem, hogy képes lehetek ilyenre. Később bocsánatot kértem tőle. Ettől kezdve kiközösítettek.

Egyik délután Toncsi bácsi hívott, tartak vele sétálni, amikor magányomat látta. Szívesen tettem, hiszen a gyerekek már nem akartak velem futkosni. Falumban apukám akkor fogta meg a kezem, amikor vasárnap délelőtt templomba mentünk.

Most szorosan fogtam a kezét és büszkén lépkedtem mellette. Komolyan vett, beszélgettünk. Hogylétemről érdeklődött? Akkor mondta el, hogy a nagy hindu költőt Rabindranáth Tagorét 1926-ban itt kezelték szívével, és a sétányt róla nevezték el. Ezzel a gyógyulással a világon is híressé tette, az előtte ismeretlen Balatonfüredet. Minden értesülés új volt és örültem, hogy felnőttként foglalkozott velem.

Séta közben megláttam a földön egy szemüveget, amit csodálkozva vettem fel. Toncsi bácsi leadta kórház portáján, hogy a vendég kislány találta a sétányon! Pár nap múlva egy melódia csokoládét kaptam, köszönetként! Nagy megtiszteltetés volt a számomra. Gyerekek irigyen néztek. Megosztottam velük csokit, és kezdet a barátság újra éledni. Ma is emlékszem a pillanatra, amikor először számba vettem az ismeretlen édességet, ott Balatonfüreden.

Szóval, csodás dolgok történtek velem. Nyári meleg napokat Balaton parton próbáltuk túlélni. Fürdőruhát otthon magunkra kaptuk, rá egy könnyű kis blúzzal aztán futás törölközőkkel ki a partra. Lenke néniel mentünk délutánonként, mert ő is kórházi alkalmazásban állt. Úszni nem tudtam, de már ismerkedtem a hullámokkal. Fiúk futkostak, vízzel locsoltak, móka a régi volt. Sajnos ez sem tartott sokáig, mert a vendég fiút édesapja pár nap múlva elvitte.

Megint hármásban játszottunk. Számomra újabb ismeretlenek érkeztek. Lenke néni barátnője lányával Kiskösösről. Hárman gyerekek az arácsi állomáson figyeltük a leszállókat. Aztán a füredi állomásig futottunk, hogy — nem érkeztek meg a vendégek! Persze ott megvártak minket, majd az egész társaság nevetve vonult a szálláshelyre. Katinak új barátnője lett. Anna bála készültek a hölgyek.

Meglepő volt számomra, hogy Lenke néni tudott varrni. A szabás-varrás, először itt ejtett ámulatba. Előtte nem láttam hogyan lesz az anyagból ruha. Minden pillanatában ott legyeskedtem. Szép selyem matlaszé, mint a tenger úgy hullámozott, ahogy az asztalra terítették. Majd bátor kézzel szabásvonalat követve belenyírt az anyagba. Ámulva néztem.

Ahogy teltek a pillanatok, napok, a varrást követve és próbákat figyelve egyre jobban elvarázsolt, ami a szemem elé került. Semmiből lassan kirajzolódott és fogható lett. Felsőrésze Lenke néni alakjára simult, sok anyag, amiből a szoknya készült, mint egy kerék úgy táncolta körbe vékony derekát. Vállfáról lehulló ruha, szinte egy költeménnyé lett. Alját úgy lehetett felhajtani, ha felállt egy székre és barátnője körbe járta kezében kis gombostűkkel, majd egy hosszú vonalzó segítségével egyformán felhajtotta. Mi irányítottuk — ott még egy kicsit belóg! Kiáltottuk kórusban. Persze remekül szórakoztunk. Fehér selymen végre kirajzolódott sok apró pipacs csokor. Nem volt annyi anyag hogy földig érő ruha legyen, de loknis aljjal még fantasztikusabb lett. Hozzá könyékig érő fehér kesztyű, táska, magas sarkú cipő, előtte újságban sem láttam ilyet.

Barátnője nagyestélyi ruhával készült, amit készen hozott. Mi lányok ott sűrögtünk-forogtunk körülöttük. Fodrász híján egymás haját rakták be, estére végül azzal is elkészültek. Indulás előtt Toncsi bácsi őszibarackból bőlét készített, nekünk a héja maradt, amit igyekeztünk megszerezni. Kis szeszes ital is került

poharakba, mert nagyon vígan indult el a társaság. A két nőt, igazi úriember vitte karonfogva, a Füredi Anna bálba. Bálterem közel volt, zene hangjai beszűrődtek az utca zajából.

Szolgálati lakás a kórháztól külön lépcsőházban állt, az emeleti ablakból lestük őket. Amikor elmentek, kifutottunk, majd szemmel követtük, ahogy a tömegben eltűntek. Másnap ámulva hallgattuk az est minden mozzanatát. Meleg nyár volt. Felnőttek úgy döntöttek, utolsó hűsölésként, nem a Balatont választják, hanem közeli hegyekbe, a Koloska völgybe megyünk.

Vasárnap reggel összepakolták az élelmet egy kosárba és felbaktattunk a kilátót megkeresni. Meredek emelkedő után beértünk a magas fák közé, majd a séta egyre beljebb és beljebb vitt a vadonba. Völgy kellemesen hűvös volt. Hiszen ezért jöttünk. Azért is választották mai napra a kirándulást, hogy megnézzük a három hegyet és legyen erőnk felmászni. A Tamás hegy, Sándor hegy és a Péter hegy ott magasodott előttünk. Hét-forrás völgyében feltöltöttük kulacsainkat. Hegyek, sziklák látványa egy alföldi lány számára hatalmasnak tűnt.

Koloska völgynek azért hívták, mert régen itt kolostor állt, remetelakkal a környékén, ami elég félelmetes volt. Sok mese után kolostorból, kolostorka, majd koloska lett, mindenki így kezdte nevezni, és a térképekre is így került fel. Toncsi bácsi végig mesélt. Arra emlékeztem, hogy Füreden három hegy van és egy hideg völgy, ahová nyáron nagy melegben ajánlott kirándulni. A hegy, melyen sétáltunk, csupa árnyék volt a szélben, mely suttogóra vált, ahogy a rengetegbe értünk. Talán a hegy láthatatlan vizei zúgtak a mélyben, és egy-egy madár csicsérgését is felénk hozta a szél. Köszönöm kedves Ali, hogy azon a januári téli estén veled tartottam a Koloska völgybe. Ahol gyerekkori emlékeimet most újra élhettem.

A régi történet boldog időkbe repített. Szívesen megosztom annak a nyárnak az emlékét, talán feledteti, mostani bezártságunkat. Remélve, hogy az akkori szabadság másoknak is ad némi vigaszt.

.....

A zsűri értékelő összefoglalója, Szemes Béla írása

A „Poézis 21” pályázatra érkezett alkotásokról

Az immár egy éve – változó intenzitással – jelen lévő pandémia mindennapi életünk valamennyi szegmensében érezteti hatását: sajnos negatívan befolyásolja aktuális kulturális rendezvényeink méltó megrendezését is. Többek között ezért volt dicséretes, az „Életet az Éveknek” Országos Nyugdíjas Szövetség Zala Megyei Szervezete, „szépkorú” alkotók részére – „vers és versmondás” kategóriában – a magyar költészet napja (József Attila születésnapja – április 11.) megünneplésére kiírt, „Poézis 21” című pályázati felhívása.

A pályázatra beküldött művek központi tartalmi szervezőelvét az „élet” és/vagy a „tavasz” témakörökben határozta meg a pályázat kiírója.

A jelentős nagyságrendű – Zala megyéből 29, a megyén kívülről 11 – szerző jelíges alkotását/verseit a Magyar Irodalomtörténeti Társaság Zala megyei tagozatából felkért, 3 fős zsűri értékelte.

A versek értékelésének főbb szempontjai:

a vers „tartalma” megfelelt-e a kiírás témakörének, címének?

a szerző érzéseinek, gondolatainak kifejeződése; többletjelentés

a tartalmi, formai elemek érvényesülése, képszerűség, szerkezeti felépítettség;

a választott versforma alkalmazásának minősége;

a szöveg nyelvi, stilisztikai kivitelezése;

az írások hatásértéke az olvasóra

A beérkezett írások nagyobb arányban a „tavasz” témakört tartalmazták, ezekben a szövegekben a

szerző személyes hangvétele a leíró jellegben realizálódott. Az „élet” tematikájú alkotások „tartalma” több síkon jelent meg: az egyéni lét; családi élet múlt vagy emlékeinek/eseményeinek, a jelenkor életkörülményeihez köthető érzések (pl. a járvány időszaka). Bennük az elbeszélő jellegű metódika kapott prioritást. A versforma több variációban érvényesült: pl.: szonett, szabadvers. A zeneiség többségében ütemhangsúlyos, páros rímű sorokban, betűrímekben érvényesült. Külön érdemes megjegyezni, hogy a pesszimista hangvétel, üzenet nem kap markáns szerepet a szövegek egészében vagy végkicsengésében.

A zsűri tagjai – egymástól függetlenül – 0 és 10 pont között értékelte a pályázók teljesítményét, ezáltal maximálisan 30 pontot lehetett elérni.

A zalai szerzők között a legmagasabb pontszám 24 pont („Tavasz” jelige – Soós József).

A nem zalai pályázók között a legtöbb pont: 23 („Reménybe zárva” jelige – Szűcs Ilona).

A zsűri az írott szövegek jelentős részét, figyelemmel a fenti szempontokra, a középmezőnybe sorolta (17/18 pont).

Összességében megállapítható, hogy egy sajátos korosztály pályázatra beküldött írásai alapvetően megfeleltek a kiírás kritériumainak, tanúbizonyságot adtak annak, hogy szerzőik – noha nem szakavatott költők – érdeklődnek a líra, mint irodalmi műnem, és annak a magyar irodalomban alkalmazott műfaji sajátosságai iránt.

